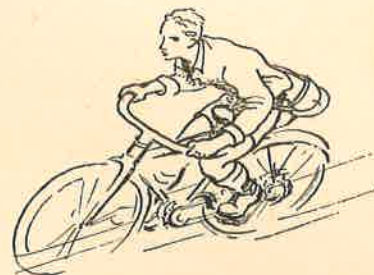

TÁBORI PÁL
A MAFEKINGI FIÚK

IFJÚSÁGI REGÉNY

PANTHEON KIADÁS

SZÉKELY-KOVÁCS OLGA 16 RAJZÁVAL

*Lord BADEN-POWELL
of GILWELL-nek,*

*A VILÁG FŐCSERKÉSZÉNEK,
A MAFEKINGI NAPOK HŐSÉNEK*

MÉLY TISZTELETTEL ÉS CSODÁLATTAL

1933, A JAMBOREE ÉVÉBEN

A SZERZŐ

ELSŐ FEJEZET,

melyben Bobby Goodyear jótanácsokat ad nővérének s a mafekingi fiúk nagy összejövettel tartanak.

— Csacsi vagy, Kate . . .

— Hallgass, Bobby !

— Miért ? Azért, mert csak tizenötéves vagyok, én is tudom, hogy mi az a . . .

— Bobby !

— Igenis tudom, hogy úgy hívják. Nem kell annyiszor ismételni. Inkább ülnél le és írnál levelet annak a hosszú kengurúnak. . . Hogy valaki egyáltalán ne törődjék a menyasszonyával s mégcsak meg se próbálja az áthelyezését kérvényezni. . . .

— Jól tudod, hogy a mérnöki tanfolyamot akarja elvégezni Liverpoolban. . .

— Azt mindenki mondhatja. Én ha a helyedben lennék, Kate, nem hinnék a férfiaknak. . .

Kate Goodyear, Mafeking egyik tekintélyes polgárának aranyszőke, karcsú lánya elnevette magát. Hiába, az öcsikéje igazán mulatságos figura —

éppolyan komolyan beszél, magyaráz, tanácsol, mintha nem tizenöt, hanem ötvenéves lenne. Még haragudni sem lehet rá komolyan. És aztán — egy kicsit mintha igaza is lenne. Igaz, Harry bizonyosan szereti s mihelyt egy kicsit előbbre jut a katonai ranglétrán, rögtön el is veszi feleségül. De mikor olyan messze van! Kate úgy érezte, Délafrika legalább annyira van Liverpooltól, mint a nap a földtől!

— Én nem tudom, mit csinál Lord Chamberlain — folytatta Bobby a beszélgetést. — Ideje lenne már a burokat kicsit ráncbaszedni. . . És akkor. . .

— És akkor, Bobby? — mosolygott Kate könnyes szemmel.

— Akkor talán Harry is idekerülne. . .

Hallgattak. Koradélután volt, ilyenkor tűz legmelegebben a délafrikai nap, aztán ha leszáll, hirtelen hideg lesz. Kint ültek a verandán, a Goodyear család fehérre meszelt bungalow-ja előtt. Kate hatalmas legyezővel csapta saját-magának a szelet, Bobby csak egy kurta vászonnadrágot viselt, de még így is melege volt.

— Hát csak ábrándozz tovább, aranyhajú királykisasszony — csufolódott s leugrott a verandáról, hogy biztos távolságban legyen Kate nő-

véri körmöcskétől. Mert az „aranyhajú királykisasszony“ nem szerette, ha Harryn kívül más használja ezt a nevet.

— Hova mégy? — szólt utána Kate.

Bobby megtorpant. Erre a kellemetlen kérdésre mégis csak kell felelnie. . .

— Kicsit sétálni. . . Majd találkozom Neddel és tanulunk egy kicsit. . .

— Ha megint elkésel a vacsoráról, apa nagyon fog haragudni. . . Nem azért mondom. . .

De Bobby ezt már nem hallotta. Rég kifelé talpalt, a kraal-ok, bennszülött kunyhók irányába. Ma nagyon fontos megbeszélőnivalói lesznek. . .

*

Harminchárom esztendővel ezelőtt Afrikának még egészen más képe volt, mint ma, amikor már karcsú gépmadarak szállítják az aranyat a nyugatafrikai bányákból a tengerpartra. Igaz, harminc esztendővel azelőtt történt, hogy a Vaalfolyó mentén néhány munkás kapája megcsendült az első gyémántokon s aztán éveken keresztül félig-tébolyult emberek lepték el a híres kimberley-i gyémántmezőket — de azért Mafekingben nyoma sem volt annak a pezsgő, városi életnek, amelyet ma lelhet ott a látogató.

Álmos, poros kis mezővároska, körülötte ott a végtelen, egyhangú v e l d t a délafrikai bozotos síkság, bent pedig a girbe-gurba uccákon nem sok fehér emberrel találkozik az ember. Mint valami gyűrű, úgy fogják körül a bennszülöttek dinnyehéjhoz hasonlító kunyhói, a kraal-ok Mafeking-et s a sok néger arc egészen különössé teszi a házak, uccák és apró terek képét.

Richard Goodyear, Bobby édesapja, még a gyémántláz előtt vándorolt ide. Bobby nagyapja karján hozta a kis Dick-et, akiből aztán józan-szavú, tisztaéletű kereskedőember lett. Bobbyt is annak szánták, dehát — Isten tudja, mi lesz belőle ebben a nyugtalan világban.

Mert nyugtalan ez a világ köröskörül Natalban s az egész Fokföldön. A burok ragaszkodnak szabadságukhoz és az angolok, a nagy Cecil Rhodesnak, Rhodesia alapítójának bátorítása nyomán, szeretnék megszerezni maguknak a kimberley-i gyémántföldröket meg a witwatersrand-i aranybányát, amelyet különben is egy angol ember, egyszerű földmunkás, fedezett föl. Egyszer már összezsaptak a burok és angolok, amikor Jameson doktor elindult, hogy elfoglalja Johannesburgot. Bobby akkor csak tizenegy éves volt — de most is emlékszik, amikor a doktor

útra kelt, hat ágyúval és nyolcszáz katonával. . . A hat ágyú és a nyolcszáz katona nem tért vissza soha többé: Krügersdorp-nál, a gyilkos völgykatlanban a burok megtizedelték és elfogták őket. . .

Azóta is hiába áhítottak az angol szívek, hogy a hős fiúk halálát megbosszulja valaki. Hosszú a nyár és Bobby szeretné, ha már elmulna. Talán ősszel, ha megkezdődnek az esőzések, történik valami. Ő nagyon szeretné. Hiszen katona lesz bizonyosan, de nem olyan közönséges, akármifajta zsoldos-ember, hanem földerítő, indiánokat megszegyenítő ügyességgel kémkedő s c o u t.

Már meg is szervezte a maga csapatát. Tizenegy mafekingi fiú volt benne — azért ilyen kevés, mert nagyon ügyeltek, hogy kit vesznek fel a „Knights of Mafeking“ — „Mafekingi Lovagok“ — nevű egyesületbe.

Ma éppen nagygyűlést terveztek, ezért sietett annyira Bobby.

A bennszülöttek kraal-negyedében szereztek maguknak egy tágas kunyhót. Berendezték mindenféle állatbőrökkel, középen kis tűzhelyet tapasztottak össze. Teát főztek rajta s paraszát a békepipába rakták — mert természetesen min-

den gyűlés ezzel a ceremóniával kezdődött, amelyet különböző indiánkönyvek alapján tervelték ki.

Tíz percnyi siető gyaloglás után Bobby már oda is ért a „lovagvárhoz“. Várhoz ugyan egyáltalán nem hasonlított a kunyhó, amelynek alacsony bejáratán négykézláb kellett bemászni. Viszont akit nem akartak, nem engedtek be s nem igen lehetett senki nyomukra.

Bobby, mielőtt lekuporodott volna, óvatosan körülnézett, nem látja-e senki. Aztán három hosszút és három rövidet koppintott a kunyhó falán. Tudta ugyan, hogy senki sincs még bent, mert mindig ő volt az első, de azért fontosnak tartotta az egyesület alapszabályaiba belevett titkos jel leadását.

Nem is várt, hogy jön-e válasz, hanem bemászott a szűk, alacsony bejáraton a kunyhó belsőjébe. Gyufát vett elő s középen meggyújtotta a tüzet. Aztán leheveredett egy párduc-bőrre és gondolkozni kezdett.

Ritkán cselekedett ilyesmit, de akkor aztán „ragyogó“ ötletei támadtak. Most is számított valami kitűnő ideára.

. . . Ez a Kate . . . milyen csacsi. . . Nem hogy írna Harrynak: helyeztesse át magát. . . Pedig biztosan megteszik, ha kéri. . . No nem

baj, majd ő, Bobby segít rajtuk, vagy ne legyen Goodyear a neve. . . Ír Harry parancsnokának, akinek véletlenül hallotta a nevét s rendbehozza a dolgot. Csak rá kell bízni. . .

Gondolataiból három hosszú, három rövid koppintás riasztotta föl. Bólintott s aztán gyorsan előbb három rövidet, aztán három hosszút kopogott vissza. Ez azt jelenti, hogy szabad az út. . .

Vézna, szeplős, vöröshajú fiú mászott be a nyíláson.

— Halló, Ned — üdvözölte Bobby.

— Halló, Bobby! — felelt a másik és nagy szakértelemmel a tüzet kezdte piszkálni. — Régóta vagy itt?

— Nem, épp az imént jöttem. . . No a többiek is itt vannak már. . .

Csakugyan: rövid egymásutánban még kilencszer ismétlődött a titkos jel. S tíz percen belül itt voltak valamennyien, a mafekingi lovagok.

Bobbyn és a szeplős Neden kívül még kilencen: Fatty, a kövér hentesinas, az aranyhajú Oliver, John, Jack, Davis, Stephen, Dick, Sam és Bill.

Tizenegy jókedvű, huncutszemű fiatal fiú, akikben csak úgy égett a tettvágy s akik, szegé-

nyek, nem tudták, mihez kezdjenek a sok akarat-
tal, erővel.

Amikor valamennyien elhelyezkedtek, Bobby
körülnézett és méltóságteljesen szólalt meg :

— A tanácsülést megnyitom. Mafekingi lo-
vagok, van-e valakinek mondanivalója ?

Ned emelte föl a kezét.

— Lord Ned testvérünk ké a szó. . .

A szeplős, vöröshajú fiú nagyon izgatott volt :

— Azt akarom mondani, hogy ez így nem
mehet tovább. . . Három nap múlva kezdődik a
vakáció és nekünk még semmiféle haditervünk
nincs a nyárra. . . Vádolom főnökünket, Lord
Bobbyt, hogy még nem készítette el. Talán azt
akarja, hogy lándzsáink megrozsdásodjanak és
paripáink lába a sok pihenéstől kövérré dagadjon?

Paripák és lándzsák természetesen csak Ned
képzelőtehetségében éltek, de azért a Mafekingi
Lovagok mind helyeslően bólintottak.

— Felszólítom tehát Lord Bobbyt, hogy
sürgősen intézkedjék. Hugh. Végeztem.

Leült és diadalmasan nézett körül. Csendes
zugás támadt, de egyre erősödött. Bobby észre-
vette, hogy ez a Ned nem is olyan jó barátja.
Bizonyosan főnöki méltóságára tör ! Fölugrott.

— Amit Lord Ned mondott, az csakugyan

— Ezennel hadat üzenünk a buroknak.

ígaz — lenne, ha már nem készítettem volna pontos tervet a Mafekingi Lovagok nyári hadjáratára. Vegyétek tudomásul, hogy remek tervem van és hogy nem kell a lándzsákat pihentetni vagy paripáinkat az istállókban rostokoltatni.

— Halljuk — mondotta szeliden és halkán a lányosképű Oliver.

— Halljuk, halljuk! — zúgták a többiek.

— Hát figyeljete ide! — Bobby képe ragyogott az örömtől. — Tudjátok, mit csinálunk? Hadat üzenünk a buroknak!

— Nem értem — morogta Fatty.

— Aki olyan kövér mint te, az nem is értheti — felelt vissza Bobby és még diadalmasabban folytatta. — Hallottátok? Hadat üzenünk a buroknak. . . Levelet írunk az öreg Oom Krügernek és bejelentjük: gondolja meg, mielőtt szemtelenkedik az angolokkal, mert a Mafekingi Lovagok nem hagyják magukat! Nem bizony!

— És . . . mit gondolsz, elfogadják a kihívást? — kérdezte félénken Sam, aki a legkisebb volt köztük.

— A Mafekingi Lovagokat nem lehet semmibe venni — jelentette ki Bobby. — És ha Lord Sam fél, akkor lemondhat tagságáról. . .

— Én? Csak nem képzelsz rólam ilyesmit!

— tiltakozott a kisiú. — Rám mindig számíthatnak lovagtársaim!

A tizenegy fiú, akármennyire különbözők is voltak, nagyon szerette egymást. „Lord“-nak szóltgatták mindegyiküket és úgy érezték: szép és érdekes dolgot csinálnak, amikor mint „Mafekingi Lovagok“ összegyűlnek. . .

— Írjuk meg mindjárt! — indítványozta Dick.

— Rendben van. Lord Oliver, az iródeák jegyezze!

— De mit írunk voltaképpen? — kíváncskodott Stephen.

— Ezennel hadat üzenünk a buroknak. Ha bur fiút látunk, megverjük. Ha szükség lesz rá, még a hadseregbe is beállunk!

— Éljen, éljen! — ujjongott a tiz fiú és Bobby diktálni kezdett.

*

És így Oom Krüger, a délafrikai burok vezére, későbbi köztársasági elnöke, néhány héttel később különös levelet kapott.

Címzés csak ennyi volt rajta: Paulus Krügernek.

Három nagy piros pecsét viritott az óriási boritékon, amelyet ujságpapírosból vágtak ki.

Bent pedig egyetlen kartonlapra vörös festékkal ezt mázolták :

„*Mi, a Mafekingi Lovagok, névszerint Lord Bobby, a vezér, Lord Ned, Lord Oliver, Lord John, Lord Jack, Lord Davis, Lord Stephen, Lord Dick, Lord Bill és Lord Sam ezennel és visszavonhatatlanul hadat üzenünk a burok népének. Minden módon azon leszünk, hogy megbünhődjenek eddigi vétkeikért és hogy mi angolok legyünk a győztesek. Már most elkezdtünk takarékoskodni, hogy elég csuzlink legyen és nem ajánljuk semmiféle bur fiúnak, hogy a közelünkbe kerüljenek. Hugh, Lord Bobby, vezér, Lord Oliver, íródeák. Kelt Mafekingben, 1899 júniusában*“.

Paulus Krüger, a burok szakállas, kövér és öreg vezére, aki nagyon komor természetű ember volt, csodálkozva forgatta meg a különös levelet. Nem nagyon értette a dolgot. . .

— Mafeking . . . Mafeking — mormolta magában.

Aztán elmosolyodott.

Dehogy is sejtette, hogy nem telik bele két hónap és Mafeking nevétől lesz hangos a világ. Mafeking és egy fiatal ezredes nevétől, akit Robert Baden Powell-nak hívnak.

MÁSODIK FEJEZET,

melyben valaki megérkezik Mafekingbe, Kate levelet kap és Sam érdekes hírt hoz.

— Ő az !

— Honnan tudod ?

— Ha mondom, hogy ő az ! Csak megismerem ! Láttam a képét nem egyszer !

— Hol ?

— Hát az ujságban, te csacsi. Én nem tudom, miért okvetetlenkedsz, Oliver. Nekem csak elhahagysz, ha mondom. Ő az ! Emlékszel ? Amikor legyőzte Prempeht, az ashanti királyt, aki nem akarta az emberáldozatokat meg a rabszolgaságot megszüntetni ! Meg amikor végetvetett Dini-zulu kegyetlenségeinek ! Ő az, ha mondom !

— Én még most sem hiszem. Mit keresne itt, éppen Mafekingben ?

— Már megint csacsi vagy ! Hát nem érzed, hogy valami készül ? Benne van a levegőben ! Hamarosan visszajön a hadüzenetünk, meglátod !

A beszélgetés természetesen Bobby barátunk és Oliver között folyt le. Ott hasaltak Oliverék házának padlásán s egy nyíláson keresztül bámultak lefelé. Az a „valaki“ pedig, akiről olyan lelkesülten beszélgettek : furcsa, széles kalapú, napbarnította arcú, szépszál ember volt. Pejparipán lovagolt végig Mafeking főuccáján s nevetve hajolt oda néha a mellette lovagló fiatalabb katonatiszthez.

Fent a fiúk nem hallották, mit mond, de ha hallották volna, bizonyosan felujjonganak. Hiszen éppen az ő tervükhöz, az ő külön háborújukhoz tartozott a néhány szó.

— Örülök, hogy velem vagy, Ned. Azt hiszem, hamarosan föllobban a láng.

— Itt, Mafekingben? — kérdezte a fiatalabb, élénkarcú, barnaszemű tiszt. — Alig hiszem. Unalmas, eldugott fészek, ide nem jönnek.

— Tévedsz — csapott rá a másik — én végigjártam az ötszáz mérföldes határvonalat. Aki Mafekinget kezében tartja, Afrika gyepplőjét fogja markában. . .

— Azt hiszed, Bob?

— Igen. Most augusztus 26.-ika van. Holnaputánra összehivattam a bennszülött főnököket. Addigra megérkezik Plumer is. Ő már elbánt a

... ejnye, mi ez?

matabele lázadókkal, nagyszerű tapasztalatai vannak. Azt hiszem, ő kapja az északi részt s a mienk lesz a déli. Csak — kevesen vagyunk, kevesen. De éppen ez a szép!

— Remek tánc lesz, ha megkezdődik! — villant fel Lord Edward Cecil szeme. Ő lovagolt a fiatal ezredes mellett, akit Robert Baden Powell-nek hívtak.

— Igazán örülök, hogy melléd kerültem. . .

— Én is boldog vagyok, Ned. Amig mellettem vagy, nyugodt lehetek, hogy . . . ejnye, mi ez?

Valami koppant Baden Powell lovának nyakán. Utánakapott: kis vászonzacskó volt. Meghuzta a kantárszárat s a pej megállt. Lord Cecil is közelebb léptetett.

Az ezredes lehuzta vastag bőrkesztyűjét és kibontotta a vászonzacskót. Kis faragott szobrot talált benne, Szent Györgynek, a sárkányölő hősnék apró csontszobrát.

— Hát ez honnan jött? — csodálkozott.

— Valamelyik ablakból dobhatták — talál-gatta Lord Cecil.

— Nem hiszem, tulságosan nagy volt a lendület. Háztetőről inkább.

Fölnézett.

De a két gyerekfej, a Mafekingi Lovagok vezérének és iródeákjának feje már eltűnt a padlásnyíláson. Halálra szégyelték volna magukat, ha bálványuk, akiről annyi cikket, hirt olvastak s akit szerencsére fölösmertek, meglátja: ki dobja elébe a Mafekingi Lovagok jelvényét, sárkányölő Szent György kis faragott szobrát. . .

Bobby hazafelé loholt. Nagyon sietett.

*

Oliveréknél elbeszélgette az időt, elmesélték egymásnak, amit kölcsönösen tudtak Mafeking új parancsnokáról s ezer tervet készítettek, miként kérik föl a Mafekingi Lovagok díszelnöki tisztjére. Csak abban nem voltak bizonyosak, hogy a díszelnök hajlandó lesz-e négykézláb bemászni a kraal-ba?

Most pedig sietnie kell, mert apa nagyon hargos, ha az ember nincs ott pontosan az ebédnél.

Amellett a kerékpárja éppen tegnap romlott el s még nem kapta meg a heti zsebpénzét. Ilyenformán nem csináltathatta meg a gummit. Így hát gyalog kell megtennie a hosszú útát.

Izzadtan, kicsit lihegve érkezett meg házuk elé. Hálistennek, még idején! Apa éppen a szomszéd-dal beszélgetett: Ned édesapjával. Ilyenformán még nem kezdték el az ebédet.

Átszaladt a kerten, a verandán ott ült a karosszékekben édesanyja, megcsókolta s aztán el-
tűnt a mosdó irányában.

De a fürdőszoba be volt zárva.

— Ki van odabent? — kiáltott Bobby.

— Én vagyok, Kate! — hangzott a válasz.

— Engedj be, Kate! Kezet kell mosnom!

— Várj egy kicsit.

Bobby türelmetlenül topogott. Végre kinyílt az ajtó és Kate kilépett.

Most váratlan dolog történt. Kate lehajolt és megcsókolta Bobbyt.

Bobby hátrahőkölt. Ehhez nem szokott hozzá. Nővérekéje rendszerint az enyhe csipkelődés hangján beszélt vele, ő mindig visszaadta az ilyen kölcsönt — szerették egymást, az igaz, de angol szokás szerint nem árulták el.

— Mi van veled, Kate? — kérdezte csodálkozva.

— Bobby, én olyan boldog vagyok! — ujjongott a lány és végigtáncolt a folyóson. — Harry Afrikába jön! Harry Afrikába jön!

A Mafekingi Lovagok vezére meglepetésében leült a padlóra.

— Nem értem — mondta tágranyílt szemmel. — Hogyan kerül Harry Afrikába?

— Áthelyezték! Plumer ezredes seregéhez! Reméli, hogy idekerül! Ha nem, akkor máshol találkozunk! Bobby, Bobby, Bobbykám, én olyan boldog vagyok!

Bobby sehogyan sem találta helyesnek, hogy az ember ebéd előtt keringőt táncoljon az emeleti folyóson s ezért hamar kibontakozott Kate karjából.

— Akkor gyerünk ebédelni — mondotta nem egészen következetesen. — Anyusnak megmondad?

— Nem. Harry azt mondja, hogy senkinek sem szabad tudni. A Délafrikába kerülő tisztek névsorát szigorúan titokban tartják. Te se mondd el senkinek. Nem is meséltem volna el, de annyira örültem, hogy majd szétpattantott az ujjongás! Bobby, Bobby. . .

Bobby sietve menekült az újabb nővéri csók-
kok elől.

Csak magában morogta:

— Ez a Krüger biztosan megkapta a had-
üzenetünket. . .

*

Ebéd után Bobby csendesesen lecsuszott a székéről és kiosont a kertbe. A kerten keresztül a hátsó kapuhoz került s onnan ki a másik uccára.

Ma megint gyűlése lesz a Mafekingi Lovagoknak. Ujabban azonban óvatosnak kell lenniök, mert állítólag valaki nyomon követte a multkor Sam-et. Lehet ugyan, hogy Sam csak képzelődött, mert elég félénk fiú, de az óvatosság mégsem árt.

Most is nagyot került, amíg oda nem ért a kunyhóhoz. Kopogtatására már felelt a titkos jel: tehát valaki van bent.

Csakugyan, Ned várt rá és még alig ért be, amikor megszólalt:

— Nagy ujság, Bobby!

Bobby leintette.

— Én nagyobbat tudok.

— Fogadjunk, hogy az enyém nagyobb!

— Nem fogadok, mert bizonyosan te vesztet el.

— Hát én megmondom. Baden Powell. . .

— Baden Powell. . .

— Hát te is tudod?

— Éppen azt akartam mondani!

— Baden Powell Mafekingbe érkezett!

— Nekem mondd? Oliverrel néztük a padlásról.

— Én is Jack-kel. Tudod hol lakik?

— Nem. Hol?

— Sam-ék házában!

— Nagyszerű. Sam bizonyosan tud majd róla beszélni. . . Csak már itt lenne. . .

Nem kellett sokáig várniok. Rövid egymásutánban érkeztek a többi mafekingi lovagok. Mind-egyik ugyanazzal a nagy hirrel köszöntött be. Nem is volt csoda, hogy ennyire örültek neki: majdnem minden Afrikában élő angol fiú jól ösmerte ennek a fiatal, bátor katonatisztnek a nevét. Hiszen hőstetteiről mindenütt meséltek. Könyvet, rengeteg ujságcikket, még szindarabot is irtak róla.

Végre, legutoljára megérkezett Sam is. Csak úgy dőlt belőle a mondanivaló.

— Nálunk lakik. . . Olyan kevés poggyásza van. . . Nem alszik ágyban, hanem a hálózsákján. . . Festőkészletet is hozott és. . .

Egészen halk lett a hangja:

— Megtudtam valami nagyszerűt. . .

— Halljuk, halljuk — türelmetlenkedtek a fiúk.

Összébb bujtak. Sam, a kicsi, félénk Sam, akit jóformán csak kegyelemből tűrtek meg maguk között, egyszerre a legfontosabb, legtekintélyesebb „lord“ lett.

Sam még halkabban suttogta:

— A burok itt vannak Mafekingtől nem messze. . .

— Honnan tudod? — csapott rá Bobby, aki egy kicsit irigyelte Sam mindentudását.

A kisiú elpirult.

— Tudjátok . . . a kertünkben ott áll az a nagy fa. Fölmásztam rá. Az egyik ága éppen az ő ablaka előtt van. Hallgatóztam. Beszélt a barátjával — Nednek hívják, de igazi lord. Itt vannak, tiz mérföldnyire.

— És . . . és ?

Bobby majdnem szétpattant a türelmetlenségtől.

Sam körülnézett, ami ugyan teljesen fölösleges volt, de így nagyobb hatást akart elérni mondanivalójával.

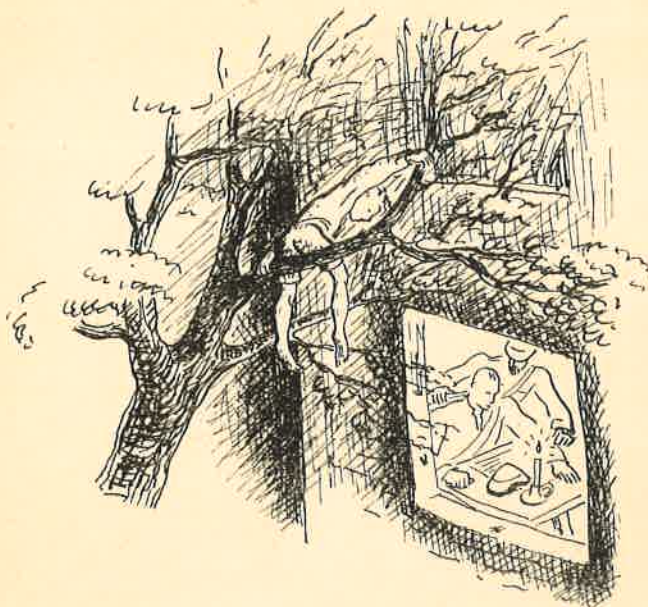
— Ma éjszaka kémszemlére indul . . . egészen egyedül . . . meg akarja közelíteni őket . . . mint az indiánok. . .

— Egyedül? És ha elfogják? — csodálkozott Oliver.

— Ezt is hallottad? — kérdezte Bobby.

— Ühüm — bólintott Sam, mert tele volt a szája. Nagyon nyelt. — És amikor lejöttem a fáról, a kertben volt és megsimogatta a fejemet és megkérdezte hány éves vagyok és adott csokoládét . . . nézzétek!

Nagy tábla csokoládét huzott elő.

. . . Hallgatóztam.

Ned utána nyult.

— Ezennel elkobzom a Mafekingi Lovagok kincsestára számára. Nem esszük meg. Eltesszük emlékének.

Sam rémulten nézett az eltűnő csokoládé után, de aztán belenyugodott.

Most Bobby szólalt meg :

— Fiúk, van egy remek tervem ! Ugy-e, mind szeretitek Baden Powell ezredest ?

— Igen, igen ! — hangzott az egyhangú válasz.

— Csokoládét is adott — toldotta meg Sam kissé bánatosan.

— Hát én azt mondom, hogy ma éjszaka, ha kilopózik kémszemlére — kísérjük el — ha nem is valamennyien, de legalább azok, akiknek biciklijük van. . .

Általános hallgatás volt a válasz. A mafekingi lovagok mind bátor kis fiúk voltak — de éjszaka nekivágni a veldt-nek, a püsztaságnak, amikor sokezer bur van nem messze innen — nem sok kedvük volt rá.

— Ha észrevesz, biztosan visszaküld — jelentette ki óvatosan John.

Bobby mosolygott.

— Éppen az, hogy nem fog észrevenni. . . Úgy követjük, hogy ne is lásson, meg se halljon. Csak azért leszünk mögötte, hogy ha valami baj éri, segíthessünk rajta. . . Hát nem akartok velem jönni ?

— Én megyek ! — jelentette ki Oliver mosolyogva.

— Én is ! Én is ! — hangzott még öt szájról.

— Nekem nincs biciklim — szomorkodott Davis.

— Nem baj, majd Sam kölcsönadja. Ugy-e Sam, odaadod ?

— És én mivel megyek ?

— Te nem jössz.

— Igenis jövök ! Én hoztam hirt ! Nem maradok otthon !

Nagynehezen megegyeztek : hatan mennek tizenegy közül. Bobby is kölcsönkapja Stephen gépét.

— Most pedig hallgassatók ide, mi a haditervem. . .

A Mafekingi Lovagok összebujtak.

Titkos haditanács !

HARMADIK FEJEZET,

melyben az éjszakai kirándulásról esik szó és két idősebb úr üzenetet küld egymásnak.

— Pontosan éjfélkor, Mwangó.

— Igenis, uram. Melyik lovat parancsolod?

— A Lightning-ot.

— Mwangó is veled megy, uram?

— Nem, egyedül megyek. Hosszú az út, kár két lovat fárasztani.

A magas, izmos zulu, Baden Powell ezredes régi, hűséges szolgája, meghajolt. Aztán elindult az istálló felé.

Az ezredes elgondolkozva ült le asztala mellé. Ma, megérkezésének napján, ugyancsak sok dolga volt. Hosszú tárgyalást folytatott a bennszülött törzsek főnökeivel, akik éppolyan bizalmatlanok voltak a burokkal, mint az angolokkal szemben. De Baden Powell ékesszólása — majdnem valamennyi törzs nyelvét kitűnően beszélte — hamarosan meggyőzte őket s megigérték, hogy

marháikkal együtt bevonulnak Mafekingbe s az angol lobogó alá állnak.

Délután nagy fegyverkiosztás volt, a város valamennyi épkézláb emberét felfegyverezte. Hiszen katonája alig volt: mindössze ötszáz rendőr, négyszáz kiképzetlen városi őr, hetvenöt önkéntes s nem egészen ötszáz fegyveres bennszülött állott rendelkezésére. Így hát nagyon örült annak a közel ezer főnyi mafekingi polgárnak, akik nagy lelkesedéssel siettek szolgálatára. Még így is hatalmas túlerővel áll szemben — hiszen kémei jelentése szerint Cronje tábornok serege több mint kilencezer fegyveres „burgher“-ből áll. Igaz, hogy az erődök között, ha valamennyi törzsfőnök betartja szavát, négyezer bennszülött táborozik majd a kraalokban, de rájuk nem igen lehet számítani.

Sokkal nehezebb kérdés volt az asszonyok és gyermekek ittléte. Sokan már útnak indultak, hogy biztosabb vidékeken várják be az eseményeket, de egész sereg olyan bátor nő akadt, akik semmiképpen sem akartak elmenni.

— Itt élünk mostanáig, itt is maradunk — mondták. — Mi is hasznára lehetünk Mafekingnek.

Így csak azok keltek útra az ökrös szekere-

ken, akik akartak. Az ezredes ugyan jobban szeretne volna, ha csak férfiak vannak vele, mert sejtette: hosszú és véres ostrom vár rájuk, de a mafekingi asszonyok szónoka, az aranyhajú Kate Goodyear olyan ékesszólóan fejtette ki kívánságukat, hogy nem tudta megtagadni kérésüket. Vagy ötszáz asszony és gyermek itt maradt velük.

Nagyon fontosnak tartotta ezt az éjszakai kémszemlét. Így pontosan tudni fogja, mennyi ideje van még a sáncok építésére, a védelmi terv megalkotására. Hiszen avval tisztában volt, hogy a hadüzenet már nem késztetik soká.

Pontosan éjfélkor Mwango bekopogott gazdája ajtaján. Az ezredes nem vetkőzött le, csak végigdőlt hálózsákján s most mindjárt fölugrott.

A hátsó kapu előtt megnyergelve várta a lova. Patáira rongyott kötött a gondos szolga, hogy nesztelenül járjon. Baden Powell fölpattant rá s csakhamar eltűnt az éjszakában.

— Oliver ?

— Itt.

— Ned ?

— Itt.

— John ?

— Itt.

*

— Jack ?

— Itt.

— Davis ?

— Itt.

— Rendben van. Mindenki beolajozta a gépét ?

— Igen, — hangzott öt szájról a válasz.

— Akkor gyerünk. Tudjátok a haditervet ? Legalább kétszáz méterre mögötte. Az erdőben ketten leszállunk, négyen a mi gépeinket is tovább viszitek. . .

Bizonyára tudjátok már, kik folytatták ezt a beszélgetést ? Természetesen a Mafekingi Lovagok, Bobbyék kertjében.

Külön-külön sikerült megszökniök. A legnehezebb dolga Olivernek volt, aki a második emeletről ereszkedett alá a villámhárítón, de Bobby is csak az indiánregényekből tanult lopózással tudott kijutni anélkül, hogy szüleit föl ne ébressze. De most nem törődtek semmivel és senkivel — boldogok voltak, hogy résztvehetnek egy ilyen éjszakai kémszemlén, ha akár hivatlanul is.

Mert ha Baden Powell ezredes megtudja, hogy nyomában járnak, bizonyosan rögtön visszakérgeti őket. S akkor mi lesz a dicsőségből ?

Már vagy tíz perce karikáztak kifelé a városból, amikor Bobby, aki legelől haladt, megállt.

— Halljátok? — suttogta.

Előttük egészen tompított lódobogás halatszott.

— Ez ő — mondotta Ned, teljesen fölölegesen. . .

— És ez kicsoda? — kérdezte Oliver.

— Ki kicsoda? — szólt hátra Bobby.

— Nem halljátok? M ő g ő t t ü n k is jön valaki.

— Képzelsz, Oliver, — mondotta Bobby, aki boszus volt, hogy nem ő vett észre valamit. — Gyerünk tovább.

Oliver sértődötten vont vállat s tovább indultak.

Már túl voltak a házakon, elhagyták a kraal-ok gyűrűjét s a sáncmunkák helyét is. Szerencsére a holdat felhők takarták s így nem kellett attól tartaniok, hogy az önkéntes kíséretet észreveszi az, akit kísérnek.

Félórás kerékpározás után eléjük sötétlett az erdő. Innen még legalább két óra út addig a helyig, ahol állítólag a burok táboroznak. Bobby és Oliver itt leszálltak a biciklikről, John és Jack pedig a

maguk gépe mellé emelték a két gazdátlan kerékpárt.

— Az erdő tulsó végén találkozunk — suttogta Bobby — Vigyázzatok, hogy a fák árnyékában haladjatok.

A haditervet nagyon bölcsen gondolták ki. Ha így ketten átvágtak az erdőn, nagy kerülőt takarítanak meg s a lovas elé juthatnak.

Elbucsuztak egymástól s a két fiú lopózni kezdett a bokrok között.

Nem volt valami kellemes érzés. Ha ragadozó nem is nagyon akad ezen a tájon, eléjük kerülhet egy búr őrjárat vagy valami hasonló kellemetlenség. Épp ezért hangtalanul igyekeztek előrejutni s minden kis ágra vigyáztak.

Néha megálltak s figyeltek, hogy nincs-e a nyomukban senki.

Az egyik ilyen kényszerű pihenőnél Oliver megragadta Bobby karját.

— Ezt sem hallod? — suttogta. — Most is képzelsz?

Csakugyan: mögöttük ágak roppantak az erdőben. A két fiú megmerevedett.

— Várjuk meg — felelte sűgva Bobby s nem is próbált ellentmondani — inkább legyen előttünk, mint mögöttünk.

Oliver némán bólintott.

Nem kellett sokáig várniok. Itt éppen kis tisztás nyílt az erdőben s most a hold is kibujt a felhők alól.

A két fiú lélegzetfojtva meredt előre.

Egyre közelebb roppant az ág, egyre közelebb zúgtak a kettésuhintott levelek.

És most . . . most . . . Bobby és Oliver csodálkozva meredt egymásra.

Mit keres Inkpeh, az egyik herero-törzs főnöke ilyenkor itt az erdőben? Ösmerték jól, hiszen nem egyszer járt bent Mafekingben a vásárnapokon. Rosszindulatú, mogorva néger volt, akiről mindenféle, kevésbé bizalomgerjesztő dolgot meséltek.

— Nézd — lehelte Oliver.

Inkpeh kezében szélespengéjű kés villant.

— Jó volt, hogy eljöttünk — bólintott Bobby. — Ez az ő nyomában jár?

— Mit csináljunk?

— Csak egyet tehetünk. Átvágunk a Leuwenkloef-on.

Oliver megborzongott.

— A kisértetmezőn?

Bobby nevetett.

— Lord Oliver úgylátszik, fél. Most nincs idő ilyesmire. Gyerünk.

Jobbra fordultak. A környéket persze úgy ismerték, mint a tenyerüket, hiszen eleget csavarogtak erre. Igaz: a Leuwenkloef-on át még napnál sem mentek eddig szivesen. A babonás herero-k szerint ott kisértetek járnak: régen megölt oroszánok szellemei s ha napnyugta és napkelte között arra jár az ember, akkor ráugranak és szétmarcangolják.

Viszont így megint nagy kerülőt takarítanak meg. Inkpeh maga is babonás, azért nem megy arra.

Szaladtak. Bobbyról csurgott az izzadtság, Oliver melle zihált, de bátran, kitartóan siettek előre. Már elhagyták az erdő szélét, kisérteties, mézsfehér holdfényben ott feküdt előttük a Leuwenkloef.

Oliver belekarolt Bobbyba.

— Te nem félsz? — kérdezte s a nagy csendben még a suttogás is hangos szónak tetszett.

— De igen — mondotta Bobby s a foga vagonni kezdett. — De azért gyerünk!

Szótlanul siettek tovább. Már eléjük sötétlett a lejtő szélén álló bokor-sor. Ha ott lebecsájtkoz-

nak, az útra érnek, megelőzték a lovast s idején figyelmeztethetik.

Már-már ott voltak, amikor Oliver hirtelen megtorpant.

— Te . . . nézd . . . ott . . . — suttogta megcsukló hangon.

Bobby megállt.

— Hol? Micsoda?

— Ott . . . valami fehér mozog. . .

Csakugyan: a bokrok sötétzöld háttére előtt fehér folt mozgott.

— Kisértet — dadogta Oliver. — Ne menjünk tovább. . .

Bobby előszedte fegyverét, a csuzlit. Egy ócska riasztópisztoly is volt a zsebében, hajdani tüzijátékok emléke. Görcsösen szorongatta, bár tudta, hogy aligha sül el.

Szinte huzta Olivert, mert az aranyhajú kisfiú végképp megmerevedett a rémülettől.

Már csak tiz lépésre voltak a fehér valamitől, amikor Bobby szaladni kezdett.

— Rárontunk, hátha elszalad — mondta.

Csakugyan: a fehér folt, amikor a dobogó lépések zaját meghallotta, nagyot ugrott és két-ségbeesett futásnak indult.

...alattuk ott csillogott a kociút.

Bobby leült a fűbe és irtózatosan kacagni kezdett.

— Egy . . . egy . . . kecske, — nyögte ki a nevetéstől fulladozva. — Ettől igazán érdemes volt megijedni, Lord Oliver!

Oliver szégyenkezve nézett a magányosan legelésző kecske után, amely nagy bakugrásokkal távolodott. Egyszeribe minden félelme elmúlt.

Sietve ereszkedtek le a lejtőn. Alattuk ott csillogott a kocsit.

Bokorba rejtöztek s várták a lovast.

Tíz perc múlva a tompított lódobogás nyomán feltűnt Baden Powell alakja.

*

Minden a legnagyobb rendben ment. Igen, az sem következett be, amitől a fiúk féltek: az ezredes komolyan vette őket, nem kérdezősködött tul sokat, azt sem firtatta, hogyan kerülnek ide — hamar haditervet csináltak.

És így másfél óra múlva Inkpeh erősen megkötözve hevert az útmentén, mellette Bobby és Oliver álltak őrt. Baden Powell természetesen nem adta fel a kémszemle szándékát — s a fiúk nagyon büszkén vállalták az őrtállást a dühös, tajtékzó szájú fekete mellett. Ki bérelte fel, vagy

miért akart az ezredes nyomába lopózni? — most nem volt idő kikutatni.

Bobby különösen akkor volt boldog, amikor Baden Powell kezébe nyomta nagyszerű Colt-pisztolyát.

— Ha menekülni próbál, lelövöd — magyarázta. — Fölöslegesen azonban nem szabad bántani. Itt várjatok meg, amíg visszajövök. . . A többiek hol vannak?

Oliver elmagyarázta, körülbelül hol találkozik a többi fiúval s akkor igazán csodálatos dolog történt. A körülrajongott hős lehajolt hozzájuk s megsimogatta mindkettőjük arcát:

— Derék fiúk vagytok . . . nem fogom soha elfelejteni. . .

*

Másnap délelőtt Baden Powell szobájában ült és jelentést írt:

— A burok közül hétezeren tőlünk tíz mérföldre táboroznak. Éjjel körülcserkésztem táboraikat, néhány fiatal mafekingi önkéntes segítségével, akik meglepő bátorságot és lélekjelenlétet tanúsítottak. Embereimet ma felfegyvereztem s a várost megerősítettem. A legtöbb asszonyt és gyermeket vidékre küldöttem — de a lakosság apraja-nagyja lelkesen állt az angol lobogó alá. . .

Ugyanezen a napon Krüger, a búr köztársaság feje üzenetet küldött Angliának :

— Vonják vissza azonnal a csapatokat. Szüntessék meg a katonai szállításokat, akkor szívesen állok választott bíróság elé minden kérdésben. Holnapután délig várok a válaszra, tovább nem.

Chamberlain, Anglia külügyminisztere csak két szót felelt :

— Nem tárgyalok. . .

Krüger válasza még rövidebb volt.

— Ozloog — üzente hadvezéreinek. —
Háború.

Másnap a búr csapatok megindultak. Baden Powell nem mozdulhatott Mafekingből.

Így kezdődött az a világraszóló viaskodás amelyet a bur burgher-ek küzdöttek végig a hatalmas Anglia ellen.

NEGYEDIK FEJEZET,

melyben Kate látogatót kap, a Mafekingi Lovagok komoly munkába kezdenek és Baden Powell-nak jó ötlete támad.

Szorosra huzódott az acélgyűrű Mafeking körül.

Tizezerre szaporodott Cronje tábornok serege. Hatalmas ágyúkat vontattak föl a közeli dombokra, köztük a Long Tom-ot, a hosszú Tamást, a bur hadsereg legerősebb fegyverét.

Szerte a világon mindenütt sajnálkozva vagy gúnyosan gondoltak a mafekingi ostromra. Nyitott mezővároska, amelyet semmiképpen sem lehet sokáig védelmezni. Hiszen olyan nagy a kerülete, hogy minden tiz méterre jut csak egy-egy védőharcos. És a buroknak még támadniok sem kell — elég a bombázás. Néhány órás ágyútűz és ég a város. Akkor aztán hiába a parancsnok minden haditudása : gyerekjáték lesz a fontos védelmi pont bevétele.

Angliában pedig maga a királynő, az őszhajú, bátor Victoria imádkozott a mafekingi hősökért.

Ő is úgy érezte : hiába.

*

— Állj, ki vagy !

Az önkéntes polgár, akit a városvégi kis pagony egyik szélére állítottak őrnek, szemét belemeresztette a sötétségbe.

Mintha valaki mozgott volna a bokrok között. Ismételte :

— Állj, ki vagy !

A mozgás nem szűnt meg. És amikor az őrfővillantotta lámpájának sugarát, olyasmit látott, amitől nagyon elcsodálkozott.

Mert arra mégsem gondolt, hogy itt, jó pár mérföldnyire az ellenség táborától, nyugodtan sétáló bur katona jöjjön vele szemben. Még csak fegyver se volt a vállán. Amikor pedig harmadszor ismételve a felszólítást, az ellenség békésen megállt előtte.

— Ha továbbmegy, lelőlek ! — kiáltotta az őrfő dühösen és ráfogta fegyverét. De a burnak esze ágába se volt továbbmennie.

Ehelyett megszólalt. És a derék polgárőr csak most csodálkozott el igazán. Mert a jövevény a

burok keveréknyelve helyett szép, tiszta angolsággal beszélt.

— Baden Powell ezredest keresem. . .

Most aztán igazán haragos lett a mafekingi polgár.

— Megtalálod azt, nyugodt lehetsz, ha nem is keresed ! Az ilyen kémekkel rövid úton bánunk el Mafekingben.

A „bur“ borostás, gyűrött arcán pillanatra mosoly villant fel. Aztán egykedvűen mondta :

— Nekem mindegy, csak vezessenek az ezredes úr elé. . .

Most jött csak zavarba a fegyveres őrfő. Ő el nem hagyhatja őrhelyét, mert erre külön is kioktatták. A legközelebbi őrfő körülbelül husz lépésre van. Az sem mozdul el onnan. A leváltás hat óra múlva lesz. Addig várassa itt a kémeket, akinek olyan határozott fellépése van? Vagy hagyja el az őrhelyét? Nem, nem lehet. Dehát akkor mit csináljon?

A bur — egyébként a szakáll alatt meglehetősen fiatal férfinek látszott — úgylátszik észrevette zavarát, mert megszólalt :

— Kérem, én bemegyek egyedül, csak az utat mutassa meg. . .

— Hogyne, hogy kémkedjék és aztán megszökjön. . .

— Hiszen őrzik a várost, nem juthatok ki. Igérem, hogy egyenesen a parancsnokságra megyek. . .

Az őt elgondolkozott. Amit ez az ember mond, tényleg igaz. Ki nem engednek senkit, erre külön szigorú parancsuk van. . . És ha tényleg a parancsnokságra megy. . . Ez lesz a legjobb. . .

Pihenj-állásba helyezkedett és puskájával hátrafelé mutatott :

— Jól van, de ha megszegi a szavát, akkor főbelövik. . . Erre menjen egyenesen, aztán majd útbaigazítják. . .

— Köszönöm — mondotta a bur és míg az őt gyanakodva nézett utána, mosolyogva indult el a város felé.

Így történt, hogy Baden Powell ezredest éjfél után felköltötte a tisztiszolgája.

— Ezredes úr, alázatosan jelentem, valami ember van kint. Beszélni akar ezredes úrral. Azt mondja, Plumer ezredes úr küldte. . .

Baden Powell felugrott fekhelyéről.

— Vezesse be azonnal. . .

Az ajtó kinyílt. A borotásképű, fáradtarcú bur állt a küszöbön.

Gondosan becsukta maga mögött az ajtót, még a reteszt is elhuzta.

Aztán odaállt az ezredes elé.

— Ezredes úrnak alázatosan jelentem, Harry Pluck, őfensége a királynő kapitánya, Plumer ezredes vezérkarához beosztott megfigyelő tiszt. . .

Baden Powell-nak arcízma sem rebbent. Megszokta maga is az ilyen álöltözeteket. Kezet nyújtott a kapitánynak.

— Ülj le fiam. Hosszú útid lehetett. Mi ujság ?

— Plumer ezredes úr küldött. Feladatomból volt végig-kutatni a vonalat.

— És miért kerestél fel engem ?

Harry Pluck, csaknem két méter magas, vállas fiatalember, elpirult, mintha kislány lenne.

— Korábban végeztem el feladatomból . . . a front utolsó szakasza ez volt . . . gondoltam, megkockáztatom . . . és . . .

— És ?

Az ezredes hangja most éles volt. Már is észrevette : Harry Pluck parancs nélkül, a maga felelősségére jött Mafekingbe. Már pedig ő semmitsem gyűlölt annyira, mint a kötelességétől eltérő katonát.

Harry lehajtotta fejét.

— Ezredes úr alázatosan jelentem, az első ok az volt, hogy olyan értesüléseket szereztem, amelyekről kötelességem volt itt is jelentést tennem. Másodszor pedig . . . itt van a menyasszonyom. . .

Baden Powell elmosolyodott.

— Sejtettem, fiam, hogy így van. Az első okot elhiszem majd, ha bebizonyítod. A második okot nem kell bizonygatnod. Figyelmeztetlek azonban arra, hogy huszonnégy óránál többet nem tölthetsz itt, mert aztán nincs kifelé vezető utad — és én nem akarom, hogy Plumer jelentések nélkül maradjon. Most pihend ki magad, holnap reggel megteheted a jelentésedet s aztán nem bánom, mit csinálsz estig — de éjjélre nem lehetsz Mafekingben. Megértetted?

Harry boldogan és hálásan csapta össze sarkát.

Aztán habozva tette hozzá :

— De megengedné . . . én megváltoztatnám a beosztást . . . pihenésre nincs szükségem . . . tegnap burok hajszoltak s egy szénakazalban kellett megvárnom, amíg elvonultak — ott kialudtam magam egy hétre. . . Inkább — ha lehetne — most kérnék szabadságot. . .

Most már elnevette magát Mafeking parancsnoka.

— Lenne szived éjszaka felzörgetni azt a kislányt? Hogy hívják egyébként?

— Kate Goodyear-nek. . .

— Goodyear . . . Goodyear — gondolkozott az ezredes. — Hopp, megvan! A Mafekingi Lovagok vezére. . .

S aztán, amikor a kapitány kicsit értelmetlenül nézett rá, hozzátette :

— Nem bánom. . . De ha éppen tudni akrod, az engedélyt csakis Bobby Goodyear-nek köszönheted. Hogy miért neki, azt kérdezd meg tőle. . .

Holdfényes éjszaka van, a kertek és házak úgy nyújtóznak ebben a fényben, mintha Csipkerózsza birodalmában aludnák hosszú álmukat.

Valaki megáll a Goodyear ház előtt. Egyik lábát kicsit húzza, biceg — hosszú útat tett meg ma — de azért halkán fütyörészik.

Vajjon úgy van-e még minden, mint amikor három évvel ezelőtt itt járt? Kate szobája még mindig az emeleten van, a Bobbyé mellett? Vagy

a nagy fiú már nem szorul rá esténként nővérkéje altató meséjére ?

Mindenesetre megpróbálja.

Nem, Kate-ét nem kelti fel ilyenkor. . . Majd csak Bobbyt.

Lehajol, kavicsot markol.

Egy . . . kettő . . . három — koppan a kő az ablakon.

Nincs válasz.

Egy . . . kettő . . . három — megint csak hiába.

Bobby Goodyear pedig a kert végéből tágra nyílt szemmel nézi ezt a különös látványt. Most akart hazalopózni a Mafekingi Lovagok éjjeli összejöveteléről és erre bur-ruhás idegent talál házuk előtt, aki éppen az ő ablakát bombázza kövekkel. Ha felébrednek, megtudják, hogy ő nincs itthon s akkor aztán lesz nemulass !

Zajtalanul odalopózik az idegenhez, a háta mögé kerül és megszólítja :

— Hé, mit csinál itt kérem ?

Az idegen megfordul és . . . na hát, ez aztán igazán sok! Főlemeli Bobbyt, magasra, mintha kismacska lenne és megöleli !

Aztán nevetni kezd :

. . . főlemeli Bobbyt magasra,

— Ne lármázz, te Bobby . . . én vagyok, Harry !

Bobby először nem hiszi. De amikor az idegen megmutatja az amulettet, amelyben Kate képét viseli, még is csak be kell látnia : csakugyan Harry áll előtte. És most már ő is megöleli Harryt, akire roppant büszke.

— Kapitány lettél . . . igazán kapitány. . .
— mondogatja.

— Bizony — mondja Harry — de ne csapj akkora lármát, mert Kate felébred. . .

— Először is nem csapok lármát — feleli Bobby — másodszor is, ha Kate két percen belül nem ébred fel, akkor én fogom felébreszteni. . .

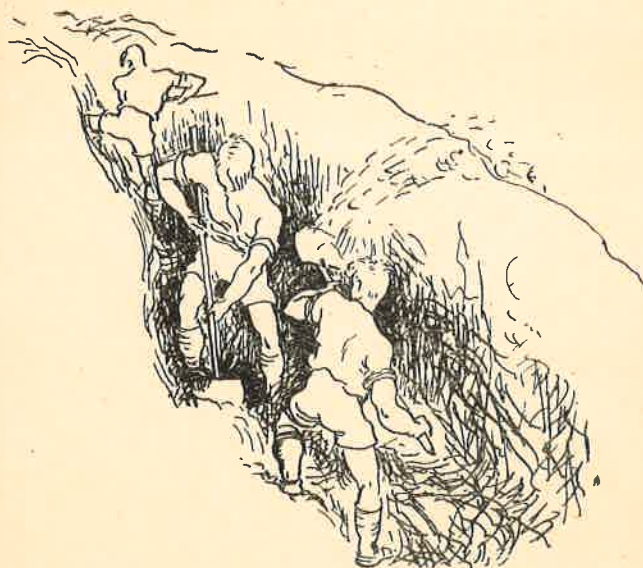
— Van eszedben — csitította Harry. — Nem engedem. . .

Bobby nagyot nevetett.

— Te nem vagy mindig itt. És ha Kate megtudja, hogy itt voltál már most és én nem ébresztettem fel, egyszerűen kikaparja a szememet. Vagy megnyúz.

A Mafekingi Lovagok vezére a következő pillanatban már futott is a ház felé. Két perc sem telt bele és valami fehérség szaladt át a kerten — egyenesen Harry karjába.

Bobby boldogan nézte őket.

A sáncoknál dolgoztak reggeltől késő estig.

— Ha még sokáig álltok itt, mindketten megfáztok és piros lesz az orrotok! — mondta.

*

A boldogság órái gyorsan szálltak és Harry azon vette észre magát, hogy már bucsuznia kell.

— Ne félts, kedves — mondta Kate-nek — ha rámgondolsz, semmi baj nem érhet. . .

— Mindig rád gondolok — felelte a lány.

Baden Powell megrázta a fiatal kapitány kezét.

— A tervet pontosan tudod? — kérdezte.

— Igen. Jobb, ha nem jegyzem fel. Így legalább nem találnak nálam semmit, ha. . .

Elhallgatott. Arca elborult. A burokra gondolt s az ezernyi veszedelemre, amely kint várja, mihelyt Mafekinget elhagyta.

Aztán neki indult az erdő felé. Ott fog kilópní a városból s bur katona öltözetében igyekszik Plumer serege felé.

Jó darabon az egész Goodyear család elkísérte. Csak Bobby nem volt velük. A Mafekingi Lovagok valamennyien nagy munkában voltak. A sáncoknál dolgoztak reggeltől késő estig.

Úgy érezték, hogy minden kapanyom, minden ásóvágás nemes szolgálat, amelyet hazájuknak

tesznek. Nem gondoltak rá, hogy ez a munka nem sokat ér s hogy nagyon keveset végeznek egy-egy nap alatt — csak a tettvágy fütötte őket s a büszkeség, hogy ilyen nagyoknak való munkára fogták be őket.

Mafeking parancsnoka ott sétált közöttük. Néha-néha, ha valahol nem tudták, hogyan irányítsák a munkát, beleszólt — ha kellett, kezébe vette az ásót, a mérőszalagot s megmutatta.

Mindenki rajongott érte, pedig még alig ismerték.

Amint a fiúkat nézte, hirtelen eszébe jutott valami.

Sir Cecilhez fordult, aki ott állt mellette:

— Látod . . . ha kevesen leszünk — mondta — ezek a fiúk fognak segíteni rajtunk. . .

Még akkor nem is tudta, mennyire igaz lesz ez a pár szó. . .

ÖTÖDIK FEJEZET,

melyben egy cricket-meccsről, megriadt zenekarról és a mafekingi kadettek első szemléléről esik szó.

Október 26.

Csaknem húsz napja folyik már Mafeking bombázása.

Cronje tábornok ágyúi okádják a tüzet. Füstölő bombák esnek egymásután az uccákra. Szerencsére a burok jó katonák, de rossz tüzérek voltak. Még véletlenül sem talált házra vagy emberbe a golyóbis. Ahol pedig kárt okozhatott volna: bátor asszonyok, lányok és fiúk készen voltak a vastag, vizes takaróval s egyszeribe kiszorították belőle a tüzes lelket.

Csak a sáncok rongálódtak meg újra és újra. Ott volt a legtöbb sebesült, naponta egy-két halott. Mert a sáncokat javítani kellett, gyakran éjszaka — s a burok akkor sem tartottak szünetet. Zengett az éjszakai hangverseny, mintha százezer trombita fujná egyszerre a nagy indulót.

A mafekingiek már nem is törődtek vele. Megszokták. Igaz, az életük megváltozott: aki nem volt halálos beteg vagy tehetetlen, ha férfi volt: fegyvert ragadott — ha nő: a kórházban, a nagy tábori konyhákban dolgozott.

Csak vasárnap nem bombáztak a burok. Megtartották az Úr ünnepét. Nem akarták megháborítani.

Baden Powell ezredes ki is használta a vasárnapokat. Olyankor már kora reggel kezdték az erődök javítását, a sáncok magasítását. Délután viszont az ostromlottak között is szünet volt. Akkor ők is ünnepeltek.

Cronje tábornok október 26.-ikán fehérendős bur tiszteletet küldött a parancsnokhoz.

— Adjátok meg magatokat! — üzente. — Nincs ennek semmi értelme. Sokkal többen vagyunk. Nincs elég élelmek, nincs elég fegyverek. Adjátok meg magatokat.

Baden Powell csak egyetlen szót küldött válaszul. De az aztán felelet volt.

— Miért?

Erre már Cronje is belátta, hogy ez itt kemény legény, ezzel nem lehet tréfálni.

Ugyanaznap Baden Powell jelentést küldött a főparancsnoknak. Megbízható bennszülöttek, akik

magas pénzjutalmat kaptak, vitték az ilyen titkos jelentéseket.

A mai nagyon rövid volt. Csak ennyi :

— Egész nap heves bombázás. Veszteség : egy kutya. . .

Mafeking védelmezőjének — vagy ahogy később elnevezték : Mafeking oroszlánjának — még mindig jó kedve volt. . .

*

Vasárnap.

A Mafekingi Lovagok nagyban készülnek erre a vasárnapra.

Cricket-meccs lesz! Maga a parancsnok úr is megjelenik! Ők játszhatnak az alsóváros csapata ellen — és győzni fognak!

A zenekar is ott lesz. Pattogós indulókat játszik és mindenki úgy fog szórakozni, mintha nem lennének körülzárva, csaknem reménytelen helyzetben.

Korán reggel valamennyien istentiszteletre mentek. Ott vannak a Lovagok valamennyien, Bobbyval az élükön. A kezük vörös, megrepedezett bőrű, a körmük alól a leggondosabb surolás sem tudta eltüntetni az ásás, kapálás nyomait, — a derekuk, karjuk ugyancsak sajog a szokatlan erő-

feszítéstől, de azért büszkén, feszesen, mint a cövek s nagyon harsányan éneklük :

— Erős várunk nekünk az Isten. . .

Mindenki kedvtelve nézi őket. Csak egy haragosuk van : Pimple őrmester. Isten tudja, miért neheztel ezekre a mosolygós, pirospozsgás, csupa-jókedv fiúkra. Talán mert olyan vidámak? Pimple őrmester, akinek borvirágos orra van, nagyon komolyan veszi a katonáskodást és magában föl van háborodva azon, hogy ilyen tejfölös szájú kis kölyköket is beengednek a komoly hadi-népség közé.

A fiúk is tudnak róla s nem nagyon rajonganak Pimple őrmesterért. Ha nem lenne olyan komoly a világ körülöttük, akkor már rég borsot törtek volna az orra alá. Dehát így nem lehet. Elég kár. . .

Kate nyugtalanul forgolódik Bobby válla mellett a padban.

Harryra gondol s a veszélyes útra, amelyet meg kell tennie.

— Te Bobby — szólt meg suttogva, amikor éppen kis szünet támad a szertartásban — nem tudod, Harry milyen úton ment?

— A Leuwenkloef-on át — sugja vissza Bobby, aki most egyszerre nagyon megérti nővér-

kéje aggodalmát. — Hogy onnan aztán merre, nem tudom.

— Úgy aggódom érte . . . miért nem maradt itt. . .

— Baden Powell küldte — feleli büszkén Bobby — ő tudja, mit csinál. . . .

Kate csak sóhajt s aztán előveszi a zsoltáros könyvet.

Hamarosan vége az istentiszteletnek. A Mafekingi Lovagok nagyon sietnek. Kint kell lenni a pályán s át is kell öltözniök, mire a nézőközönség kiér.

Az ellenfél nagyon fogadkozik, hogy ma megveri őket.

Amint kilépnek, Pimple őrmester akad eléjük. Gúnyosan nevet.

— Most mutassák meg, lovag urak, hogy mit tudnak. Ásni mindenki tud meg cél nélkül szaladgálni. De a crickekhez már csak a mieink értenek.

Azért mondja „mieink“, mert az ő szeplős, nyurga fia is a másik csapatban játszik.

Bobby fölemeli kezét, inti a többieket, hogy ne feleljenek a gúnyolódásra.

Pár perc múlva kint vannak cricket-pályán. Gyorsan ledobálják ruháikat s belebujnak a színes dresszbe.

Zsuppsz! — repült a labda és milliméternyi pontossággal beetalált az őrmester nyitott szájába.

Büszkén lépnek ki a gyepes, jól karbantartott pályára. Sokan vannak itt, hiszen más szórakozás nem igen akad errefelé.

Tapssal köszöntik a „kölyköket“. De taps köszönti az ellenfeleket is.

Megkezdődik a játék.

Tudjátok, milyen a cricket? Az a méta-féle, amelynél nemcsak szaladni, célozni és ugrani, hanem harcolni, küzdeni is kell tudni. A csapat minden egyes tagjának nem csak közösen kell vetelkednie az eredményért, hanem egyénekenként is be kell bizonyítani rátermettségét. Minél többször sikerül a maga helyéről másik helyre eljutni annál biztosabb az eredmény — minél hamarabb találják el az ellenfelek, annál rosszabbul jár a csapat.

Megkezdődött a mérkőzés. Bizony eleinte a többiek voltak fölényben, mert a Mafekingi Lovagok először a gyengébb, fiatalabb, kisebb játékosokat küldték a „tűzvonalba“.

Most Nedre került a sor. Rajta kívül már csak négyen voltak hátra, akiket még nem sikerült „lelőni“ — Oliver, Bobby, John és Sam.

Szélesebesen szaladt a szeplős Ned s jó félóraig tartott, de még mindig nem sikerült kibuktatni a játékosok közül.

A nézők közül azok, akik a Mafekingi Lovagok ellen voltak, már kezdtek dühöngeni és szidták a maguk pártját.

Ebben a pillanatban az egyik markos ellenfél — gáncsot vetett Nednek. A hosszú, szeplős fiú nagyot bukott s háromszor átbukfencezett a fején.

Mindenki fölkiáltott.

Diadalmas, gunyos, fölháborodott kiáltások szálltak mindenfelé.

Különösen Pimple őrmester örült a váratlan balesetnek.

Tágranyította száját s úgy hahotázott.

— Na megállj! — gondolta magában Bobby és fölemelte az egyik kis, kemény cricket-labdát.

Óvatosan megcélozta a nevető Pimple-t.

Zsuppsz! — repült a labda és milliméternyi pontossággal beletalált az őrmester nyitott szájába. Olyan volt, mint a malacfej, amelynek agyairai közé citromot nyomtak.

Csak hápogott, prüszkölt — hamarjában nem is tudta, mi történt vele.

Aztán kiköpte a labdát és nagyot kiáltott.

Csakhogy addigra már a Mafekingi Lovagok nagy lendülettel nekikezdték az újabb rohamnak. Csaknem legázolták ellenfeleiket. Hatalmas fölényvel győztek. S minthogy ez döntő meccs volt,

maga Baden Powell ezredes osztotta ki sajátkezűleg a kis érmekeket a poros, piszkos, de sugárzó arcú fiúknak.

— Ezt már szeretem — mondotta. — Az ember akkor is a *fair play-t*, a becsületes játékot folytassa, amikor az ellenfele nem méltó hozzá. Azt hiszem, nektek még sokszor hasznokat fogom venni.

A Mafekingi Lovagok arca sugárzott a boldogságtól.

— Úgy-e mondtam, hogy győzünk? — kérkedett Bobby.

— Jól csináltad azt a dolgot Pimple őrmesterrel! — rajongott a kis Sam. — Most már nem fog gunyolódni!

Pimple őrmester egészen mást akart csinálni. Amikor körülötte fölhangzott a hahota, amely a különös ajándékot kísérte, tajtékozott dühében. Alig várta a játék végét, hogy odarohanhasson a fiúkhoz és alaposan megmondhassa a véleményét.

El is indult a pajta felé, amely öltözőnek szolgált. De alig tett néhány lépést, amikor valaki a vállára tette a kezét. Haragosan fordult hátra, de aztán vigyázzba merevedett.

Baden Powell állott előtte.

Az ezredes mosolyogva veregette meg őrmestere vállát.

— Ezek kemény legények — mondotta — de nem szabad rossznéven venni tőlük, ha talán néha megtréfálják az embert. Megértette, Pimple őrmester?

Pimple nagyot nyelt és a labdára gondolt. De aztán tisztelgett.

— Megértettem, ezredes úr!

— Akkor jól van. . . Mert holnap megalakítjuk a kadét-csapatot a Mafekingi Lovagokból. Azt akarom, hogy a kiképzést az én legkedvesebb őrmesterem vezesse. . .

Pimple őrmester szeme fölragyogott. Na, most majd megmutatja ezeknek a békáknak. . .

— De — folytatta az ezredes és a hangja most különösen kemény lett — azt kívánom, hogy úgy bánjon velük az én legkedvesebb őrmesterem, mintha az édesapjuk lenne. Szigorúan, de igazságosan! Tartson fegyelmet, de ne bántsa őket soha fölöslegesen. Azért is mondom, mert idővel ki fogom próbálni a fiúk egzeciroztató képességét és akkor őrmester uram is beáll a csapatba!

Pimple még nagyobb nyelt. Nagysokára felelte:

— Igenis, ezredes úr. . .

— Rendben van. Akkor majd . . . mi ez?
Szörnyű csörömpölés hallatszott, dübögés
és kiáltás.

A hangok a kis deszkabódé mögül jöttek,
ahol a cricket-játékosok öltöztek. Ott szedelőz-
ködött össze a zenekar is.

— Az ezredes és a kövér őrmester odasiettek.

Nagy fölfordulást találtak. A burok, úgylát-
szik, véletlenül nem tisztelték a vasárnapot vagy
valamelyik tüzerük a maga szakállára kezdett
lövöldözni — mindenestre komoly sikerrel.

A golyó tudniillik a zenekar közepébe hullott.

Nem, emberéletben nem esett kár. A zené-
szek még nem jöttek vissza a pályáról, ahol ők is
nagy izgalommal lesték, ki győz a cricket-
meccsen — és így csak a hangszerek sebesül-
tek meg.

Azok viszont annál alaposabban!

Az üstdob bőr-öblét egészen átszakította egy
szilánk, a cintányérok széthasadtak, a rézkürtök
darabokra roncsolva heverték szana-széjjel.

Szegény muzsikuskok bánatosan álltak a ro-
mok fölött.

— Sebaj, emberek — vigasztalta őket Baden
Powell — tudunk mi másképp is muzsikálni. Csak
az a zene nem lesz a bur koma kedvére!

. . . csak a hangszerek sebesültek meg. . .

*

Három nap múlva Pimple őrmester kora reggel odaállt ezredese elé.

— Ezredes úr, alázatosan jelentem — mondotta jó hangosan — a mafekingi fiúk kadétsapata ma délután szemlére kész.

Baden Powell csodálkozva emelte föl a fejét.

— Micsoda? Három nap alatt?

A kövér őrmester akkorát sóhajtott boldogságában és büszkeségében, hogy majd szétfeszültek kabátján a gombok.

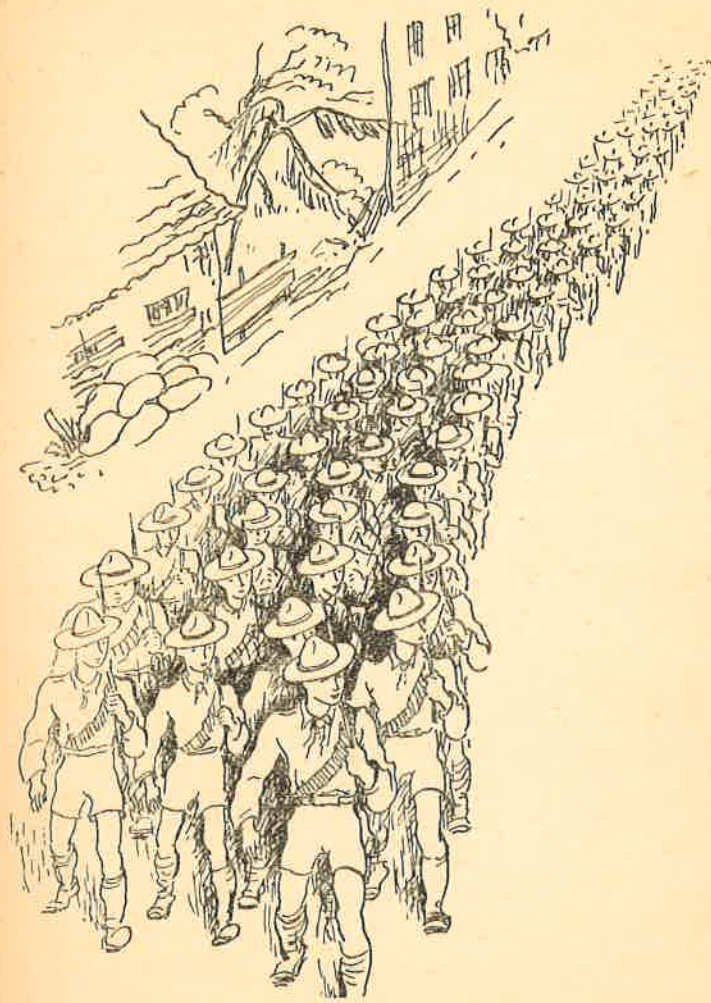
— Igenis. — Aztán ragyogó képpel tette hozzá. — Mert ezek olyan fiúk, de olyan fiúk. . .

Nem is tudta megmondani: milyen fiúk, annyira meghatódott.

Baden Powell ezredes pedig nemcsak ígérte, hanem ki is ment a szemlére.

Úgy találta, hogy Pimple őrmesternek teljesen igaza volt. Mert ezek olyan fiúk, de olyan fiúk. . .

Nyolcvanöten voltak. Valamennyi egyforma széles karimájú „bur“-kalapban, sárga ingben, rövid nadrágban. És élükön, peckesen, mintha karót nyelt volna, Bobby Goodyear dobogta a díszlépést.

Nyolcvanöten voltak.

Ő lett a mafekingi kadétok kapitánya.

A szemle végén maga köré telepítette Mafeking parancsnoka az egész társaságot. A fiúk csillogó szemmel hallgatták.

— Jól van fiúk. Nem mondom, hogy meg voltam veletek elégedve, mert azt úgyis tudjátok. Helyette csak annyit: nemcsak szükségünk van rátok, de használni is tudunk. Holnap reggel Pimple őrmester majd közli veletek a pontos beosztást. Ki tud biciklizni?

Vagy harminc kéz emelkedett a magasba.

— Ti lesztek a hírszolgálat és a küldöncök. A többiek a betegápolásnál, a konyhákön és a löszerszállításnál segédkeznek. Aztán holnap mindenki pontos legyen!

A fiúk úgy érezték: ha egyszer valaki belenéz Baden Powell világoskék, tiszta szép szemébe — még ha burgyerekek is hullanak az égből, akkor is teljesíti minden kívánságát.

Ez volt a mafekingi fiúk első katonai szemléje.

Nemsokára sokkal komolyabb szemlére került a sor.

HATODIK FEJEZET,

melyben kiderül, hogy nem mindenki bur, aki annak látszik, — továbbá, hogy néha hasznos dolog a bűvészet és nem mindig könnyű hazatalálni.

Harry még egyszer visszanézett a város felé, amelynek egyik uccájában Kate imádkozik érte — aztán óvatosan, de siető léptekkel indult el a Leuwenkloef irányában. Lovát otthagyta az egyik elrejtett tisztáson, tudta, hogy a hű állat nem mozdul el helyéről, ha nem is pányvázza ki. A rejtett völgy-tisztás bejáratát pedig rajta kívül nem igen ösmeri senki.

Hosszú út vár még rá nagyon. Legalább három hét, amíg visszavergődik Plumer seregéhez s addig . . . Istenem, ki tudja, mi lesz Mafeking-gel?

Harry elgondolkozik. . . Minek is kellett ez az egész háború? A világ többi nemzetei talán elítélik majd a hatalmas Angliát, mert egy ilyen kis egérrel szemben játszotta a hősiec oroszlán

szerepét. . . Igaz, hogy a kis egér nagyon veszedelmes ellenfélnek bizonyult. . . A bur tábornokok alaposan értik mesterségüket s az öreg, nehézkes Krüger minden diplomatánál eszesebb. . .

Pedig milyen derék és becsületes emberek alapjában véve a burok. Hogy védik és szeretik szülőföldjüket! Józan, Istenfélő életet élnek — és most. . .

Pluck kapitány megrázta fejét, mintha rossz gondolatokat akarna elhessegetni. Hiszen ő öfelsége Viktória királynő katonája, ilyesmire nem szabad gondolnia. Az a feladata, hogy kémszemlét végezzen, bur ruhában — erre a szerepre kitűnő bur nyelvtudása különösen alkalmassá tette — és a jelentéseket el is juttassa csapatának vezéréhez. Másra nem gondolhat, aki katona, mint a kapott parancsra.

Már két órája mehetett, amikor végre odaért a rejtett völgykatlanhoz.

Sűrű bokrok összefonódott ágain keresztül kellett bebújni.

Lova tompa, örömmel telt nyerítéssel üdvözölte. Bőségesen talált itt legelnivalót és nem is volt nyugtalan. Most nedves, ideges orrával, megérintette gazdája karját s aztán megint nyerített.

— Csst, Mameluke! — intette Harry. — Gyerünk!

Nyeregbe vetette magát s megindult.

Multak az órák. Már lassan derengeni kezdett. Tudta, hogy nem kockáztathatja meg a továbbhaladást. Akármilyen jól tudja a burok nyelvét, könnyen elárulhatja magát. Épp ezért leszállt, lovát sűrű kis ligetbe vezette s maga melléje heveredett. Hamarosan álomtalan, mély álomba merült. . .

Amikor fölébredt s nagyot akart nyújtózni, különös dologra jött rá. Nem ment. Kinyitotta szemét és. . .

Keze-lába meg volt kötözve. Nem messze tőle tűz lobogott s körülötte nyolc-tíz vadkülséjű férfi gubbasztott. Az egyik rözsét hányt a tűzre, amelyen valamit kotyvasztottak. Harry-nek hirtelen az jutott eszébe, hogy éhes.

— Bizonyosan bur szabadcsapat — gondolta. Már is szólalt:

— Hej emberek, megbolondultatok? Miért kötöztetek meg? Hiszen én Cronje tábornok sergeből jöttem, megyek Pretoria felé. . .

Az egyik rabló — mert olyan külséjük volt — fölugrott.

— Nekünk ugyan mindegy, hova mégy vagy honnan jössz — mondotta durván — mert mi nem tartozunk se Viktória anyó, se az öreg imádkozó Krüger seregéhez. Mi a zöld erdő testvérei vagyunk, amolyan ágrólszakadtak...

Harry összeharapta száját. Ezek most kifosztják mindenéből, elveszik lovát és aztán? A legjobb esetben magára hagyják itt, a rengeteg közepén. . .

Mit csináljon?

Mentő gondolata támadt.

— Jól van, de azért ne hagyjatok így. Hiszen nem szökhetem meg. Ti tizen vagytok, én meg egyedül. A fegyveremet is elvették. . .

Másik martalóc szólalt meg:

— Nem zavartuk meg az álmodat vele. Arra se ébredtél fel. . .

A többiek durván nevettek. Harry kétségbeesetten gondolkozott:

— Ha már elveszitek mindenemet, legalább adjatok valamit ennem. . . Telik úgy látom, böven. . .

Rövid tanakodás után az egyik férfi fölállt s csajkafödélben teát meg egy darab kenyeret vitt oda Harrynek.

Harry villámgyorsan odadobta magát a kés közelébe.

Kioldozta kezét, de lábait nem szabadította föl.

Kate szerelmese nagy kortyokban itta a forró, gőzölgő italt. A szeme pedig a mellette fekvő bokor alján pihent — ott, ahol az előbb valami megcsillant, egy otffelejtett kés...

Kileste, amikor valamennyien hátat fordítottak neki — a teás kondér helyére másik bográcsot akasztottak, amelyben, úgylátszik, vadászszákmányt akartak megfőzni — és villámgyorsan a kés után kapott. Úgy helyezte el, hogy szájával elérhesse — hiszen tudta, hogy kezét újra megkötözik.

Úgyis történt. Megint kötél-béklyóba került keze, pokrócot dobtak közelébe s aztán elvonultak. Úgylátszik, ez volt a táborhelyük, mert minden cókmojkukat itthagyták s csak egy őrt ültettek le Harry-vel szemben.

Az őr egy darabig bután bámult a kapitányra, aztán nagyon elálmosodhatott, mert a feje előre csuklott. Nemsokára egyenletes hortyogása hallatszott.

Harry villámgyorsan odadobta magát a kés közelébe. Elérte s fogai közé szorította. Elkezdte nyiszálni teljes erejével a kötelet, de hiába. A penge nem volt elég éles, vagy a kötél volt na-

gyon vastag — nem ment. Már minden foga fájt az erőfeszítéstől, de kötelékei még nem lazultak meg.

Kétségbeesetten mondott le a megerőltető szabadulási módról és lehunyta szemét... Észrevette, hogy a késnek másik pengéje is van, de azt nem nyitották ki. Hátha élesebb... De hogyan nyissa ki?

Meg kell várnia az estét, amíg a többiek visszatérnek s talán megint föloldozzák...

Aludni próbált, hogy erőt gyűjthessen. A kötelek husába vágtak, de mégis elaludt. Kate-ről álmodott...

Aztán megjött a martalócbanda, újabb foglyot hoztak magukkal. Ijedt kis kövér bur volt, már nem fiatal, akit jórészt le is vetköztettek. Siránkozó hangon ismételte folyton:

— De én nem csináltam semmit... én...

— Hallgass! — kiáltotta a portyázóbanda vezére és belerugott.

Aztán nekifogtak a vacsorakészítéshez. Harry megint kapott teát és sikerült a kést ki is nyitnia.

Éjszakára nem állítottak a martalócok őrt, talán nem tartották fontosnak vagy szükségesnek. Mihelyt besötétedett, Harry nekikezdett a

keserves munkának. Hosszú-hosszú percek kinos erőfeszítése nőtt órákká — végre, éjfélfelé sikerült jobbkezét kiszabadítani.

A többi már gyerekjáték volt.

Amikor már talpon állott, azon gondolkozott: mit csináljon? Szabadítsa ki az új foglyot is, vagy legyen önző s meneküljön maga?

Aztán eszébe jutott, hogy ha kiszabadítja, bárhol találkozhat bur csapatokkal, lesz szószólója. Így hát odalopózott, ahol megfigyelte, hogy sorstársát elhelyezték s fülébe sugta:

— Ne mozduljon. Föl fogom oldozni. . . Tud lovagolni?

— I . . . igen — jött a reszkető válasz.

Pár pillanat alatt a bur is szabad volt. Most izgalmas és méterről-méterre való lopózás következett, amíg a lovakhoz nem értek. Harry még egy csomó konzervet és municiót is összeszedett s megvolt az az elégtétele, hogy a magáénál sokkal jobb pisztolyt és puskát szerezhetett.

Az utonállók sokat ihattak este a körbenjáró rumos korsóból, mert nem mozdultak.

Még a kövér burt is fölsegítette az egyik ló nyergébe — aztán megint visszatért a lovakhoz. Mindegyiket kiszabadította — egy-egy ütés és

a rablók most már hiába is akarták volna üldözni a két menekülőt.

— Merre? — kérdezte Harry kövér társát, amikor már félóránnyira voltak a portyázók táborától.

A hájas burgher megvakarta a füle tövét.

— Hiszen ha tudnám! — mondotta. — Engem Cronje tábornok egyik százada küldött ki kémszemlére, mert fölszabadító seregről kaptunk hírt — de nem tudom, hogyan kerültem ide. Alighanem eltévedtem, hiszen én pretoriai vagyok. Azt hiszem, legjobb lesz, ha kelet felé tartunk . . . Hát te honnan jutottál erre az elhagyott tájra?

Harry nagyot nyelt. Most mit füllentsen? Ennek nem mondhatja, hogy Cronje tábornok seregéből való.

Végre eszébe jutott valami.

— Én . . . Mafekingből jövök — mondotta.

— Mafekingből? — csodálkozott a másik.

— De hiszen . . .

— Titkos küldetésben jártam . . . Sok mindent megtudtam . . . De erről, ne haragudj testvér, nem beszélhetek . . .

A kövér bur sértődötten hallgatott el, de ez még mindig jobb volt, mintha tovább firtatja a dolgot.

Némán lovagoltak egymás mellett.

Lassan pirkadni kezdett.

— Azt hiszem, legjobb lesz lepihenni —
mondotta Harry — mert hátha hasonló bandára
akadunk. Másodszor már nem menne ilyen könnyen
a menekülés.

Társa szívesen fogadta az ajánlatot. Egy
védett vizmosásban kipányválták a lovakat, le-
szedték a takarókat s végignyultak a bokrok
között.

A kövér bur hamarosan nagyszuszogva el-
aludt. Úgy látszik, kimeríthette ez a nem minden-
nap hi kaland.

Harry csak erre várt. Óvatosan felkelt és
nyeregbe pattant.

Ha ezt a hájas mukit nem hagyja itt, soha
nem jut vissza Plumer ezredeshez. Legjobb lesz,
ha csendben megszökik.

Előbb lassan léptette a lovát, aztán, amikor
tul volt a hallótávolságon, ugyancsak nekiengedte.

És így vágatott be egy harcrakész zulu-törzs
kellős közepébe...

*

Az angol-bur háború a fehérek vetélkedése
révén felkeltette a bennszülöttekben szunnyadó

narci ösztönt is. Ugyan néhányszor már tapasztal-
ták, hogy a fehér ember sokkal erősebb és hatal-
masabb, mint ők — de most, amikor a kétféle
fehérbőrű egymásnak rontott, úgy gondolták: ők is
halászhatnak a zavarosban. Egy-egy régebbi
törzsfőnök vezetése alatt bandákba verődtek s ha
nem is okoztak komolyabb bajokat, rendszerint
kifosztották azt a magányos katonát, kémet vagy
előőrsöt, aki egyedül került kezükbe.

Ilyen vándor-bandába keveredett be Harry
és dühösen nézte, hogy fekete vigyorgó alakok
kapják meg lovának zabláját és kényszerítik meg-
állásra. Tudta — ha közéjük lő, egyet-kettőt talán
megsebesít, de a maga életének vége. Inkább tűri,
hogy leszállítsák lováról és közben erősen gon-
dolkozik, hogyan szabaduljon tőlük. Testi épségé-
ben ugyan nem fogják bántani — de ruháját, fel-
szerelését, lovát bizonyosan elszedik...

Nagy szerencséje volt, hogy néhány éves
délafrikai szolgálata alatt annyira-amennyire
megtanulta a zengzetes zulu-nyelv alapelemeit.

Maga szállt le a lóról, nem várva be a szíves
segítségét, amelyben részesítették, s aztán kike-
reste magának azt a legmagasabb, legfeketébb
feketét, akinek nyakán a díszes füzér elárulta a
főnöki méltóságot.

Harry igyekezett minél büszkébben odalépni hozzá.

— Miféle dolog ez — rivalt rá szigorúan — hogy itt megállítjátok az embert? Nem tudjátok, ki vagyok?

A zulu nagyon meglepődött, amikor saját nyelvén szólították meg, de aztán torz vigyorgással felelte:

— Látjuk. Puskás ember. De nemsokára nem lesz puskád. Zulunak kell.

Harry kihuzta magát.

— Én törzsemnek varázslója vagyok! — mondotta büszkén. — Lesujt rátok a varázs hatalma, ha hozzám nyultok . . .

A főnök gúnyosan felelte:

— Azt mindenki mondhatja . . . Bizonyítsd be, hogy varázsló vagy . . .

Harry fitymálva mondotta:

— Nem szorulok ugyan bizonyításra, de a kedvedért megteszem, mert bölcs és ravasz főnöknek látszol . . . Látod ezt?

Tenyerén egy gombostű csillogott. A zulu alaposan megnézte.

— Látom.

— Hát most nézz ide! Egy-kettő-három!

A gombostű eltűnt.

— Mit gondolsz, merre van? — kérdezte Harry. — Itt ni, a füledben!

És a zuluk nagy vigalmára, a főnök füléből varázsolta ki a gombostűt. Magában pedig áldotta egykori kadéttársát, Winslow-t, aki efféle bűvészfogásokra megtanította.

A zulu főnök térdreesett és a többiek követték példáját.

— Nagy varázsló vagy, uram!

Harry mosolygott és kegyesen intett:

— Keljetek csak fel!

Még néhány apróbb trükkel szédítette el őket, aztán elbucsuzott a bandától, amely természetesen most már nem is álmodott róla, hogy a „nagy varázslót“ kifossa. Mindenáron el akarták kísérni, de Harry nem kért belőle. Viszont hasznos fölvilágosítást kapott tőlük: alig tíz mér-földnyire angol csapatokat láttak a zuluk, akik letáboroztak . . . Bizonyosan angolok, mert nincsen „hangya-dombszék“, ahogy a zuluk a burok különös fejfedőjét nevezték.

Harry vidámulan lovagolt tovább, csak azon töprengett: kik lehetnek a táborozó angolok? Plumer ezredes serege? Lehetetlen. . . Hiszen azok legalább egy hét járásnyira vannak innen . . .

Igyekezett betartani a zulufönök által megadott irányt. Késő este lett, s még mindig lovagolt.

Egyre emelkedett a terep s hirtelen sziklafal szélére jutott.

Lebámult.

Lent, a völgykatlanban sok-sok fehér sátor egymás mellett. Mindegyikben szentjánosbogárkaszem: lámpa pislogott.

Harry megsarkantyúzta lovát s ösvényt keresett, amely leviszi. Hamarosan talált is egy vízmosást.

Vágtázva vitte lefelé fáradt lovát.

Az út végén, majdnem a sík terep kezdetén hirtelen sziklacsomó meredt eléje. Nagyot akart ugratni, hogy átvigye — de lova megbotlott.

Mielőtt elsötétedett volna Harry körül a világ, még hallott néhány szót. És ez a néhány szó az ájulás jótékony éjszakájába is veleszállt és boldoggá tette.

Valaki angolul beszélt...

HETEDIK FEJEZET,

melyben a Mafekingi Lovagok hirt visznek, őrt állnak, löszert és élelmet szállítanak, sütnek, főznek és betegeket ápolnak. — Baden Powell ezredes és Cronje tábornok levelezgetnek és lassankint mindenki éhes lesz.

— Oliver?

— Parancs.

— Ezt a levelet Pillow hadnagy szakaszához. Siess!

— Igenis, őrnagy úr!

Oliver, az aranyhajú Oliver, vidáman tisztelgett és sarkonfordult.

Köröskörül pokoli volt a lárma. A burok ma csöppet sem kimélték a municiót. Egymásután sivitottak a lövedékek és egy-egy csattanás meg rázta a főhadiszállás sátrát.

Baden Powell ezredes egy rombadőlt ház pincéjében ütötte fel tanyáját.

— Inkább halok meg a szabad ég alatt —

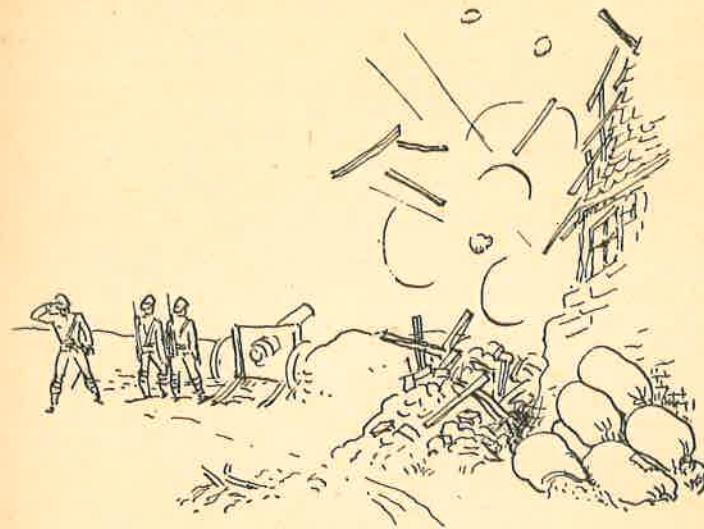
mondogatta tréfásan — mintsem, hogy a rámszakadó mennyezet bepiszkítsa a ruhámat. . .

Helyét többször meg is változtatta, mert nem szerette volna, ha a bur tüzérek nagyon is megtanulják: merre van az ostromlott város parancsnoka.

Egyébként valamennyi mafekingi család mostanában a pincében tanyázott. Jókedvűen bizakodva. Szépen berendezték maguknak a pincéket, amelyek jóformán kellemes lakhelyt jelentettek — nem volt hideg, hát fűteni úgysem kellett — és a patkányokat, egereket a mafekingi cicák hamarosan kipusztították. Legfeljebb az volt a baj, hogy nem jutottak sokat friss levegőhöz — de a burok esténcént rendszerint vacsora-szünetet tartottak s olyankor a város apraja-nagyja kitódult az uccára, beszélgettek az ostromról, a családtagokról, akik „odafönt“ szolgáltak meg a többi napi eseményről.

Ilyenkor, fényes nappal, nem volt kellemes az uccán tartózkodni. Ha a golyók nagyrésze a sáncokba is furódott, azért soha nem tudhatta az ember, mikor szakad le egy párkány-darab, mikor zuhan melléje valamilyen jókora halom vakolat.

De amit a legöregebb katonák sem viseltek el szívesen: a Mafekingi Lovagok, a fiatal kadétek

... visszafelé még gyorsabban karikázott.

olyan vidáman, boldogan túrtek, hogy mindenki dicsérte őket.

Oliver is füttyörészve ült föl biciklijére és nekiindult.

Bumm! Előtte a péküzlet kirakatába vágott bele a gránát. Szerre repültek az üvegdarabok, de ő akkor már messze járt.

Tíz perc múlva ott volt Pillow hadnagnál.

A tejfelesképű hadnagy — ez volt az első „háborúja“ — átvette a parancsot, aztán végignézett a karcsú, szőke fiún.

— Jó lesz, ha vigyázol! — mondotta.

— Ne tessen engem félteni, hadnagy úr — felelt Oliver — még nem történt semmi bajom!

Visszafelé még gyorsabban karikázott. Most pedig majdnem baj érte. Közvetlenül mellette dőlt be egy tűzfal s az egyik lehulló téglá surolta láb-szárát.

Oliver nem nézett hátra.

— Ügyelj magadra, fiam! — szólította meg egy ösmerős, jóságos hang. Baden Powell ezredes igyekezett a sáncok felé.

Oliver leugrott a gépről és szabályszerűen tisztelgett.

— Ezredes úr, alázatosan jelentem, nekem nem történhetik bajom...

— Miért nem? — kérdezte mosolyogva Mafeking parancsnoka.

— Mert én gyorsabb vagyok, mint a golyók...

Baden Powell barackot nyomott Oliver aranyhajára, aztán útnak eresztette.

A fiú vigan kerékpározott Bobby Goodyearék háza, a kadétek kaszárnyája felé...

*

Ugyanezen a napon Sam-et, a legfiatalabb kis kadétet őrhelyre rendelték. Az egyik élelmszer-raktárt kellett őriznie, nehogy illetéktelen ember kerüljön arra. Nem volt nehéz őrség, mert jó messze esett a város szélétől, ahol még egy sor rendes katona vigyázta az ellenséget, — másrészt meg Samtől pár tucat lépésnyire ott állott John, aki a löporraktár északi oldalát őrizte.

Persze mindegyik fiút ellátták fegyverrel, kioktatták a bánásmódra, de azt is megmagyarázták, hogy csak nagyon komoly esetben szabad löni.

Sam-nek ez volt az első őrsége. Eddig a nagy, közös konyhán teljesített szolgálatot, de ott a lányok ugratni kezdték azzal, hogy őt bizonyosan nem engedik még ki az ellenség elébe — Sam

pedig olyan dühös lett, hogy megemberelte magát s odaállt Pimple őrmester elé kérésével.

Az őrmester nagyot csavarintott a bajszán, mint akinek nem nagyon tetszik ez a kérés, de a szemében mosolygás bujkált, amikor azt mondta:

— No nem bánom, tökmag, ma nyolctól-tizenkettőig te állsz őréséget az élelmiszerraktárnál...

Sam ugyan azt hitte, hogy sokkal veszélyesebb föladatot biznak rá, de azért komolyan megkönnyebbült. Nem volt éppen gyáva fiú, de az ilyen éjszakai őrség nem a legkellemesebb dolog.

Most hát ott állt és szabályszerűen járt föl s alá. Sötét volt, a hold csak tizenegy óra felé jön fel, ezt jól tudta — igyekezett hát a ház árnyékába meghúzódva elvégezni a körjáratot.

Nem is történt semmi egészen tizenegy óráig. Nesz nem hallatszott, csak a körülbelül kétszáz méterre levő őrszem léptei, — az is csak nagyritkán.

De Sam úgy érezte, hogy az éjszaka tele van mindenféle hanggal, alakkal. S amikor a hold följött és ezüst sugara szétömlött a tájon, rémülten torpant meg sétájában.

Vele... éppen vele szemben... valami sötét alak állott és fenyegetően nyujtotta ki karját.

Sam összeszedte minden bátorságát és kissé remegő hangon megszólalt:

— Állj... ki az?

A fenyegető tartású alak nem felelt.

— Állj... ki az? — ismételte Sam jóval bizonytalanabban és félénkebben. Pedig egészen fölösleges volt, mert az illetőnek eszeágában sem volt közelebb jönnie, mint annakidején Harry Pluck kapitánynak.

Sam nem tudta, mit csináljon.

Örhelyét nem szabad elhagynia. Már pedig az az alak bármelyik percben lepuffanthatja... Hát harmadszor is megpróbálta:

— Állj... vagy lövök — mondotta mérszen.

Még mindig semmi válasz.

A legkisebb „mafekingi lovag“ lekapta válláról puskáját. Hogy is mondta Pimple őrmester? Egyenesen arra irányítani és a nézőkébe belehelyezni a célpontot. A jobbszemet becsukni... Vagy a balt? És hogyan is van a vállgödörrel?

A gyakorlótéren olyan egyszerűnek látszott mindez. Most sokkal nehezebb...

No, Isten neki, még egyszer figyelmezteti azt az embert.

— Kérem... mondja meg kicsoda... mert én... mert én... lövök...

Semmi felelet.

— Kérem... gondolja meg... én...

Ebben a pillanatban közvetlenül a háta mögött zsíros, mély basszushang szólalt meg. Sam majdnem térdre esett ijedtében.

— Kivel beszélgetsz voltaképpen?

Sam nem fordult meg. Tudta, hogy Pimple őrmester áll a háta mögött, megösmerte a hangját — de nem mert hátranézni. Az alakra mutatott.

— Ott... ott...

Pimple őrmester harsogó nevetésre fakadt.

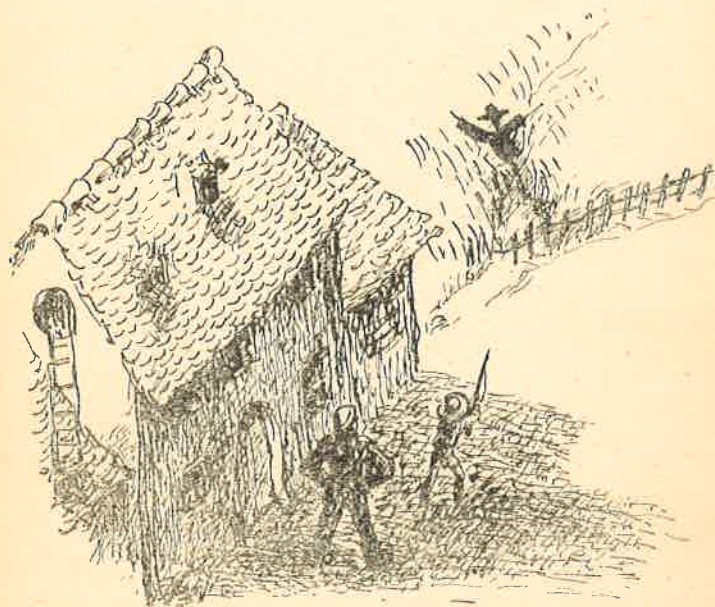
— Te... te szerencsétlen... — nyögte, mert alig tudott beszélni nevében — hiszen az... az egy... madárijesztő!

Kézenfogta Samet, aki még mindig félt egy kicsit és odacipelte a „fenyegető alak“-hoz. Csakugyan madárijesztő volt, Comton-nak, a konyhakertésznek veteményesföldjén. Két karját kinyújtotta, az volt annyira „fenyegető“...

Sam lógó orral vonult be a konyhára. Belátta, hogy az őrtállás mégse egészen neki való mesterség...

*

Bobby és Ned ugyancsak izzadtak.

— Kivel beszélgetsz voltaképpen?

Kis kézikocsiba fogták magukat: puskatöltényeket szállítottak a legszélső sáncba. Nehéz volt a teher, melegen tűzött a nap s időnkint apróbb-nagyobb robbanások hirdették, hogy köröskörül golyók hullanak.

— Mennyi még? — nyögte a szeplős Ned.

— Legalább húsz perc — feleli épolyan nyögve Bobby.

Aztán szótlánul huzzák tovább a nagy terhet.

Ebben a pillanatban valaki utánuk kiált:

— Hé, fiúk! Ide, hozzám!

Hátranéznek. Lord Edward, a vezérkari főnök áll az ucca szélén és kétségbeesetten integet.

A fiúk otthagyják a kocsit és feléje sietnek.

Alig tettek húsz-harminc lépést, amikor mögöttük fülsiketítő robbanás reszketteti meg a levegőt és földhöz vágja mindhármukat: a tisztet meg a két kadétet.

Törmelék záporozik a levegőből s egy tégladarab Bobby kezére hull. De más bajuk szerencsére nem történik.

Amikor végre megnyugszik körülöttük a megvadult világ, hátranéznek.

A löszeres kocsinak nyoma sincs. Minden darabját talán kilométerekre vetette el a robbanás.

— Hé fiúk! Ide hozzám!

— Tyü, ha nem hív el bennünket az őrnagy úr! Most már belőlünk is fasírhús lett volna!

Lord Cecil pedig csodálkozva nézi a két maszatos kis katonát — belepte őket egészen a por — akik a halálos veszély pillanata után már így tudnak tréfálkozni. Aztán megfogja kezüket.

— Gyerünk fiúk a segélyhelyre. Neked vérzik a kezed, Goodyear. És máskor kérdezzétek meg, melyik úton szállítsátok a löszert. Nem lehet akármerre. Ott éppen akna volt...

*

Így dolgoztak a mafekingi fiúk az ostrom alatt. Ha kellett hírt vittek, ha kellett, őrt álltak — máskor löszert és élelmet szállítottak vagy a konyhán dolgoztak. Egyforma jókedvvel pucoltak krumplit és puskát és a súlyosan sebesült vagy megbetegedett katonák áldották a kis fiúkat, akik képzett betegápolók hijján ott sűrögtek-forogtak ágyaik körül és enyhítették szenvedéseiket.

A burok közben háromszor indultak döntő rohamra. Háromszor verte őket vissza Baden Powell ezredes acél-serege. Haláltmegvető bátorsággal harcolt mindakét fél és tisztelte mindegyik a másik harci erényeit.

Amikor egyszer a sáncok elé aknákat he-

lyeztetett el Mafeking parancsnoka és Cronje tábornok kémei kiderítették, a bur hadvezér köveket küldött:

— Nem lovagias dolog oda aknát tenni — irta — tiltakozom ellene!

Baden Powell el sem mosolyodott a furcsa üzeneten. Csak ezt irta vissza:

— Végtelenül sajnálnám, ha emiatt Cronje tábornok úr abbahagyná az ostromot...

Másnap pedig megjelentek a — mafekingi bélyegek. Szövegük egyszerű volt, csak ennyi „Siege of Mafeking“, „Mafeking ostroma“ — de kétféle is készült. Az egyikén kerékpáros kadét karikázott gyorsan előre — és Bobby büszkén mesélte, hogy Ted Irwin, a rajzoló, róla készítette a mintát — a másikra pedig, meglepetésül, Baden Powell burkalapos arcképe került. Örült is neki a vitéz ezredes.

Persze: az élet nem volt fenéig tejfel Mafekingben. Egyre jobban fogyott az ennivaló. A lovakat, ezeket a délceg, szép paripákat, egytől-egyig le kellett vágniok, mert nem volt számukra takarmány. Szerencsére a városban sok volt a konyhakert s így legalább főzelék jutott minden asztalra...

Már több mint három hónapja tartott az ostrom. Szerte Délafrikában változó szerencsével küzdöttek burok és angolok.

Baden Powell mosolygott. Bizott katonáiban, bízott a kadétekben és bízott sajátmagában.

NYOLCADIK FEJEZET,

melyben Plumer ezredes sokáig beszélget Harry Pluck kapitánnyal, Kate vőlegénye új útra indul és Bobby eltéved.

Harry Pluck kapitány mosolyogva ült a sátorban.

Előtte Plumer ezredes, a Délafrika északi részében folyó hadműveletek parancsnoka járt föl s alá.

— A dolog sokkal komolyabb — mondotta — mint amilyennek első pillantásra látszik. Itt nemcsak arról van szó, hogy visszafelé meg kell tenni megint az utat — és ki tudja, lesz-e megint olyan szerencséd, mint eddig? — ha nem arról is, hogy amint visszaértél Mafekingbe, még nem fejezted be megbízatásodat. Tartani kell bennük a hitet — én azt hiszem, még hónapokig tűrniök kell az ostromot, mielőtt...

— Baden Powell ezredes utolsó emberéig védi Mafekinget — vetette közbe Harry. — És én igazán szívesen vállalkozom az útra...

— Jó, jó, tudom — vágott beszédébe Plumer — de én, hidd el, szívesebben küldenék akárki mást. Nincs egyetlen tisztem, aki annyira ösmerné Délafrikát, mint te. Viszont éppen ezért nem is küldhetek mást... Mikor indulhatnál?

— Egy órán belül.

— Rendben van. Hát akkor figyelj ide. A következő jelentést viszed Mafeking parancsnokának: őfelsége a királynő bizalommal és csodálattal figyeli továbbra is azt a türelmes és határozott védelmet, amelyet az ő mindig leleményes parancsnoksága alatt olyan vitézül folytatnak...

— Ejha, — csettintett Harry a magas, ki-tüntető üzenetre.

Plumer ezredes színlelt szigorúsággal fordult kedves kapitányához.

— Kapitány úr, ne csettintgessen... Egyébként a felmentő sereg május közepe előtt semmiképpen nem érkezhetik meg Mafekingbe. Addig minden körülmények között tartani kell a várost. A te feladatod nemcsak az üzenet átadása, nemcsak részvállalás a védelem kivitelében, hanem a megfelelő felvonulási útvonal megállapítása is, amelyen a felmentő sereg Mafekinget elérheti. Megértetted?

— Igenis, ezredes úr...

— Jól van, fiam, akkor most eredj, készülj. És...

Az északi sereg parancsnoka megfogta Harry vállát.

Szokatlan dolog volt nála az elérékenyülés; de most megmozdult a szájaszéle, amikor a fiatal tisztre nézett.

— Vigyázz magadra, fiam — és siess. Nagyön várják a híredet... Különben, ezt nem is kell talán mondanom... Hiszen a kötelességeden kívül, ha jól tudom, más is hív Mafekingbe...

Harry elpirult. Aztán feszesen tisztelgett.

— Erre természetesen nem fogok gondolni, ezredes úr... Csak a kötelességre...

Másfél óra múlva már messzire lovagolt a tábortól. Közben elgondolkozott. Milyen szerencse volt, hogy Plumer seregének törzse ennyire előrenyomult s amikor elvesztette eszméletét, nem rablók vagy zuluk kezébe, hanem angol katonák karja közé került. Csöppet sem bánta, hogy bür öltözetében megint neki kellett vágnia a hosszú és veszedelmes útnak — hiszen a végén a jólvégzett kötelesség dicsősége és Kate édes, tiszta szeme vár rá.

Plumer pontos térképpel látta el, amelyen azt is megjelölte, hogy a kémjelentések szerint

merre vannak kisebb angol vagy bur csapatok. A burok már régen nem egy tömegben, nagyszámú katonával védekeztek az angolok ellen — guerilla-háborút folytattak, amelynek sokkal nagyobb eredményét várták. Egyelőre sikerült is sokban zaklatni és megzavarni az angolokat, akik nem szokták meg az afrikai tájat és éghajlatot.

Az út első szakaszán, a térkép szerint, nem kellett semmi zavartól tartani. Nyugodtan lovagolt hát és Kate-re gondolt. Vajjon nem érte-e valami baj a lányt vagy családját? Bobby olyan vakmerő és ...

Ebben a pillanatban egy golyó sivített el füle mellett. A következő másodpercben Harry már leugrott lováról és egy bokor mögé ugrott. Hamarosan meg is látta, kivel van dolga.

A fák mögül kis lovascsapat kanyarodott a tisztásra.

Angolok voltak.

Harry kissé bosszusan nevetett föl. Most majdnem a honfitársai keverték bajba. Persze ... hiszen bur ruha van rajta, nem sejthetik, hogy ...

Fölállt.

Harsány hang ordított rá:

— Maradj a helyeden, ha nem akarod, hogy rostává löjjünk!

— De én — felelt vissza Harry — én ...

— Majd ráérsz magadról beszélni, ha megkötöttünk — vágott szavába az előbbi, kissé borízú hang tulajdonosa.

Harry elgondolkozott. Mit csináljon? Ha tovább beszél vagy megmozdul, tényleg lelövik. Akkor pedig hiába fogja bizonygatni, hogy nem bur katona, hanem angol tiszt.

Igy hát nyugodtan tűrte, hogy a lovasok körülvegyék és megkötözzék.

Nagy, harcsabajszú őrmester volt a vezetőjük. Feléje fordult.

— Na, most beszélhetsz ...

— Bocsássanak azonnal szabadon őrmester. Harry Pluck kapitány vagyok és Plumer ezredes úrtól jövök ...

Harsány nevetés volt a válasz.

— Azt mindenki mondhatja. Bur vagy, nem angol. Gyerünk!

Harry hiába tiltakozott, nyeregbe emelték. Szörnyen kényelmetlen volt így megkötözve lovagolni, de el kellett tűrnie ...

Igy történt, hogy Plumer ezredes sokkal hamarabb viszontlátta kedves tisztjét, mintsem remélte volna. Az őrmester előőrscsapata egy má-

sik hadosztályhoz tartozott, ahol nem ösmerték és nem is ösmerhették Harryt.

Plumer ugyancsak csodálkozott, amikor a nagybajszú őrmester harsányan jelentette:

— Ezredes úr, alázatosan jelentem, kémet fogtunk...

Aztán — s vele együtt vezérkarának valamennyi tisztje — nagyot nevetett a dühtől kipirult képű Harryn. Hamar kioldoztatta és az őrmestert megdicsérte:

— Derék ember vagy, barátom. De azért mégis nagy csacsi vagy...

Az őrmester nem tudta, hogy örüljön-e vagy boszankodjék ezen a dicséreten. De aztán bocsánatot kért Harrytől és visszaindult portyázásra.

Harry pedig most már másodszor kelt útra Mafeking felé...

*

— Kate, megint megyek...

— Bobby, hát nem gondolsz anyánkra?

— Értsd meg Kate, hogy mennem kell...

Küldenek...

— Nagyon jól tudom, hogy magad vállalkoztál rá. És mi lesz veled, ha egyszer elfognak?

Kerékpárját a bozótban hagyta.

— Először is nem fognak el, másodszor is, akkor se harapják le az orromat. És Harry? Ő is ezt csinálja . . .

Kate elhallgatott. Ugy fájt, ha Harryt emlegették. Mindig rá gondolt, mindig őt látta maga előtt — ezer veszedelemben, gyilkos mocsárban, üldöző ellenség golyózáporában . . . Alig aludt s olyan sápadt lett, mint a nagyon finom viasz. Munkáját szeretettel, odaadással végezte a kórház súlyos sebesültjei között, de a szeme, valahányszor magára maradt, könnyes lett.

És most Bobby is! Mindig őt küldik ki kém szemlére, ha gyanukeltés nélkül akarják megtudni az ellenség szándékait . . . Hiszen küldhetnének nagyobb, erősebb rendes katonát is, de Bobby maga szokott jelentkezni minden ilyen veszedelmes útra . . . Most is így van. . .

Kate megcsókolta öcsikéjét, aztán útnak bocsájtotta.

Bobby még a legutolsó utasításokat kapta meg Lord Ceciltől és aztán fölpattant kerékpárjára.

A város ellenkező végén, ahol alig volt ellenséges táborhely, bújt ki a védelem övé. Kerékpárját a bozótban hagyta, ha így indulna útnak, hamarosan nyakoncsipnék, hiszen a kerék-

páros mafekingi kadéteket már a bélyegekről is jól ösmerték a bur táborban.

Rendes útján osont végig. Az erdőben bedőlt kunyhót keresett fel. Ott egészen átöltözött: piszkos, rongyos kis bur fiú lett belőle, aki egykedvűen fogott hozzá a rőzszeszedéshez, mintha nem érdekelné se ostrom, se más egyéb.

Így jutott be Cronje tábornok sátrának közelébe.

A búrok már ösmerték a rőzszeszedő emberkét s eszükbe se jutott, hogy gyanakodjanak rá. Tréfáltak vele, megkinálták étellel-itallal és Bobby nem is kérette magát.

Aztán elköszönt tőlük azzal, hogy ő már hazafelé megy. Eddig nem kérdezték tőle, hát nem is mondta, merre a „hazafelé“. Most nagyon örült, hogy nem háborgatták. Megtudta, hogy ma haditanács lesz Cronje tábornok sátrában, mert az egyik bur tiszt küldöncöt szalasztott egy távolabbi csapatrész vezetőjéhez. Ezen a haditanácson Bobby is részt akart venni — még pedig úgy, hogy senki se sejtse. Ő lesz a láthatatlan tanácstag . . .

Addig azonban még sok ideje van. Bemászott a bokrok közé, ahol kis tisztásról tudott és nyugodtan végigfeküdt a gyepen. Jól kialussza

magát, mert éjszaka minden ügyességére és erejére szüksége lesz.

Amikor fölébredt, már egészen besötétedett.

Órájára nézett: még félóra hiányzott az időpontból, amelyről hallott.

Óvatosan — erre maga Mafeking parancsnoka tanította — újra megközelítette a tábornok sátrát, amely félkörben húzódó egyéb sátrak közepén állott.

A sátorponyvát hatalmas fa ágaira húzták föl s úgy feszítették szét — így nagyobb hely marad benne, mintha rudakra állítják — és Bobby hosszú, kínos percek után fent volt a fa tetején. Onnan mindent kitűnően látott és hallott.

Cronje tábornok vezérkara még nem volt együtt, de egymás után érkeztek a bur tisztek — nagyrészt szakállas, komolyarcú férfiak, akik között kevés volt a hivatásos katona. Legtöbbjük önként állott be a hadseregbe s a maga bátorságával és eszével vitte tisztí rangra.

Bobby feszülten hallgatózott.

— Uraim, — kezdte Cronje tábornok — lassankint hét hónapja lesz, hogy Mafekinget ostromoljuk. Szégyene valamennyiünknek, hogy eddig nem sikerült eredményt elérnünk. Holnapután döntő rohamra indulunk valamennyi sánc

ellen és remélem, hogy sikerülni fog végre bevenni a várost. Tudják, kivel állunk szemben. Érthetetlen oknál fogva mindeddig éppen azon a ponton találtuk a legerősebb ellenállást, ahol támadtunk — azt kell szinte hinnem, hogy valaki pontosan értesítette az ostromlottakat terveinkről...

Odafönt a fán valaki halkán, befelé nevetett.

— Elvárom, hogy mindnyájan megteszik kötelességüket az utolsó csepp vérig. Mafeking eleste az egész háborút eldöntheti. A részletes terveket később mindenki írásban megkapja. Most csak annyit, hogy holnapután hajnalban indul meg a döntő roham. Nekem más mondani-valóm nincs. Van valakinek ehhez hozzászólni-valója?

Alacsony, fűrge tiszt ugrott föl az asztal végén.

— Nekem is az a meggyőződése, — kiáltotta — hogy kém jár a táborban s Baden Powell kémek útján értesül mindenről. Föl kell hívnom a figyelmet arra, hogy a mi földérítőink jelentése szerint majdnem minden nap egy fiatal fiú hagyja el a várost kerékpáron — és az örök jelentése szerint ugyanezen a napon fiatal bur fiú jelenik meg a táborban, aki állítólag rözsét gyűjt az er-

dőben s valamelyik szomszédos tanyán lakik... Eddig még senki sem nyomozott utána, hogy ki ez a fiú. Azt hiszem, a mafekingiek kéme.

Zúgás, meglepett fölkiáltások fogadták ezt a bejelentést. Cronje tábornok csendet intett.

— Azonnal parancsot adok, hogy valamennyi őrszem ezt a fiút figyelje. Így csak nem kerülheti el sorsát. Az urak a többi tudnivalót idején megkapják. Vizszontlátásra.

Fent, a fa lombjai között valaki megvakarta a fejét. Most már ugyancsak nehéz lesz visszajutnia a városba... De talán még mielőtt a parancs mindenhová eljut, átcsúszhat...

Leereszkedett az ágak közül s nemsokára eltünt a bozótban.

Már azt hitte, csakugyan átcsúszik a burok ór-láncán, amikor közvetlenül előtte puskás alak meredt.

— Itt van! — ordította a bur ór — fogják meg!

Bobby megfordul és rohanni kezd. Mögötte hallja az üldözők csörtetését, amely egyre közeledik. Milyen szerencse, hogy ennyire ösmeri az egész tájékat! Ha itt levág a vízmosáson, egyszerre üldözői háta mögé kerül.

Tüskebokor tépi, indák szaggatják, véres lesz a lába, a karja — és amikor a vízmosás aljára ér, nagyot bukfencezik — egyenesen egy bur katona karjába.

Minden erejével küzd a szabadulásért. Csíp és rúg és harap és karmol — de hiába. Acélizmok szorítják le két kezét, nem használ a kapálózás.

Megadja magát és nagyot sóhajt. Vége a dicsőségnek, sőt talán az életnek is. A kémekkel gyorsan szoktak elbánni, akár öreg, akár fiatal...

Most néz csak föl legyőzője arcába.

És a következő pillanatban boldogan kiált fel:

— Harry!

KILENCEDIK FEJEZET,

melyben végső rohamra indulnak Mafeking ellen, Harry és Bobby éppen idején érkeznek és nyomukban megjön a felmentés is.

— Bobby! Hol vagy, Bobby!

Kate végigszaladt az üres házon. Már kora délelőtt volt és Bobbynak semmi nyoma. Pedig ilyenkorra, akármilyen hosszú cserkészésre indult, máskor mindig visszatért.

A lány szívét aggodalom szorította össze. Édesanyja betegen feküdt lent a pincerejtekben, apja a védőrségnél teljesített szolgálatot — egyiknek sem mondhatja meg, mennyire aggódik öccse miatt. Hármuk közül csak ő tudott Bobby éjszakai kirándulásairól.

Hasonló nyugtalansággal várták a kis földérítőt, *scout*-ot a parancsnokságon. Baden Powell és vezérkari főnöke, Lord Cecil ugyancsak megszerették ezt az eleveneszű, ügyes fiút és aggódva lesték: megérkezik-e, hoz-e jelentést?

Bobbynak azonban híre-hamva se volt.

— Földérítő járőrt kellene kiküldeni utána — mondotta Mafeking parancsnoka és térképet vett elő. — Erre van a...

Ebben a pillanatban három oldalról is hatalmas dörrenés jelentette, hogy a burok rövid szünet után megkezdték az ágyúzást.

Baden Powell fölfigyelt.

— Mire készülnek ezek? — kérdezte. — Nem hallod, Ned? Erősebb az ágyutűz...

Egymásután reszkettették meg a robbanások a levegőt. Pihenés nélkül estig tartott az ágyúzás. Vörös és lila fények lobbantak — Mafeking parancsnokának ezer meg ezer dolga volt, a kis Bobby Goodyear nem is juthatott eszébe. Ennivalót kellett szereznie, a sebesültekről kellett gondoskodnia, lőszert és más felszerelést pótoltatni ott, ahol hiányzik — és Kate-nek is annyi munkája akadt, hogy az öntudatába nem is sajdíthatott bele a kínzó bizonytalanság: mi van Bobbyval? És mintha kisöccse távolmaradása minden nyugtalanságát fölszabadította volna — Harry képét látta mindig maga előtt s veszélyektől remegett.

Éjszaka is folyt a bombázás, csak alig valamivel hajnal előtt csendesedett el. Mafekingben

mindenki ébren volt — érezték, hogy ma a döntő harcra kerül a sor.

És negyedöt óra után három perccel a burok megindultak a végső rohamra.

*

— Hát te hogy kerülsz ide? — csodálkozott Harry Bobbyn.

— Ezt én is kérdezhetném — felelte a fiú, aki már magához tért a meglepetéstől.

— Egyszerűen visszaküldtek Mafekingbe. És téged?

— Én is szeretnék visszakerülni, csak nem tudok...

— Hogy-hogy?

Bobby mindent elmondott és Harry ugyan csak csóválta a fejét.

— Nem neked való mesterség ez, fiam — mondotta. — Most aztán hogyan kerülsz vissza?

— Jaj, de buta vagy — mosolygott lenézően a Mafekingi Lovagok vezére. — Hát a legegyszerűbben. Abban a pillanatban, amikor megláttalak, máris eszembe jutott.

— Halljuk az eszmét.

— Te most bur katona vagy. Én leszek a kém, akit elfogtál és bekisérsz a táborba. Így át-

juthatunk az örök vonalán. Remélem, nem ragaszkodsz hozzá, hogy tényleg a táborba kísérj?

— Remek ötlet. Te Bobby, nagyon is hadvezérnek érzed már magad! Nem illik!

Bobby nevetett. Aztán odanyújtotta kezét Harrynek.

— Kötözz össze! De erősen, hogy lássák!

Szisszenés nélkül tűrte, hogy a kötél húsába vágjon.

— Na most gyerünk!

Harry elindult.

— Ne úgy, te szerencsétlen — lelkendezett halkán Bobby — ne előttem, hanem mögöttem megy. Ki látott már foglyot így kísélni!

— Hopp! — mondja Harry — erről majdnem megfélemedtem.

Így mennek egy jódarabon, amíg az örlánc-hoz nem érnek.

— A főparancsnokságra — int Harry és az ör szótlánul mutatja az utat.

Egy darabig követik is, aztán kis kerülővel éppen az ellenkező irányba fordulnak.

Megint elérnek az örökhöz.

— A főparancsnokság a tűzvonalba küldi előre a foglyot — feleli Harry a kérdésre. — Fölvilágosítást akarnak tőle kapni...

Bobby gúnyosan mosolyog s az egyik burmajdnem megüti. De Harry eléjeáll:

— Ne bánts, te! Majd megkapja a magáét!

Ballagnak tovább. Már-már ott vannak a sáncoknál, amikor köröskörül sötét, egyenes vonalat vesznek észre.

— Te, ezek most támadásra készülnek... Itt nem tudunk átjutni semmiképpen... — mondja Harry.

— De nekem be kellene vinnem a híreket... az egész csatatervet tudom... legalább üzenhetnék! Mit csináljunk... mit csináljunk...?

Harry megfogta Bobby karját.

— Itt, tőlünk jobbra, az a kis barlang... ott meghúzódhatunk, amíg kedvező alkalom kínálkozik...

A fiú némán bólintott s óvatosan, halkan odakúsztak.

Már éppen be akartak lopózni az alacsony nyílású barlangba, amikor Bobby halkán, meglepetten fölkiáltott:

— Nézd csak, Harry...

A fiatal kapitány odanézett.

A bokrok közt egy délafrikai, különösen hatalmas testű pók hálójában — galamb vergődött. Hasztalanul. Nem tudott semmiképpen kiszaba-

... Hajnalban egyesült támadás készül.

dulni az erős, nyálkás szövevényből, amelyet a pók mindig újraszótt, ha valahol elszakadt.

Bobby odaugrott s néhány erős rántással kiszabadította. Már-már el akarta bocsájtani, amikor majdnem ugrálni kezdett örömeiben.

— Hiszen ez mafekingi postagalamb! — ujságolta. — Ez vissza akart repülni! Rábízhatom az üzenetemet! Van ceruzád, papirosod, Harry?

Minden előkerült az ál-bur zsebéből és Bobby leírta, nem valami szép, de legalább félig-meddig olvasható betűkkel:

„Hajnalban egyesült támadás készül. Felmentő sereg holnap reggelre várható. Semmi bajunk, épségben vagyunk — Harry Pluck, Bobby Goodyear“.

Kis, kivájt fadarabkába erősítette a levelet s a galamb nyakára kötötte. Aztán szabadon bocsájtotta a madarat, amely először zavartan csapkodott, aztán fölemelkedett a magasba és eltűnt Mafeking felé.

*

— Postagalambjelentés! — mondotta Pimple örmester, aki többek közt a fehér, szürke, rozsdaszín kis madarak gondozásával is törődött. — Gyere csak, Sam és vidd be a főparancsnokságra. De ki ne bontsd!

Ezt ugyan nem kellett volna mondani, mert Sam túlságosan komolyan vette a „katona“ kötelességeit s ahogy lába bírta, sietett Baden Powell főhadiszállása felé.

Keményen tisztelgett és átadta a kis fahengert.

Mafeking parancsnoka sietve húzta ki a kis cédulát. Aztán nevetve fordult Lord Cecilhez.

— Ugy-e mondtam, hogy a mafekingi kadétek a legkülönb fiúk a világon! És azt hiszem, Ned, Isten segítségével, holnapra felszabadítanak.

Parancsot adott ki: minden nélkülözhető embert összehivatott a főtéren. S ott, a szabad ég alatt, füstölgő romok között, hálaimát mondott valamennyiük nevében...

Pedig még hátra volt a tánc...

*

Baden Powell Sam-et elszalasztotta Goodyear-ékhez és Kate olyan boldog volt, hogy utolsó kincsét — egy tábla féltve őrzött csokoládét — Sam kezébe nyomta. Nem értette ugyan, hogyan történhetett a dolog — de az a fontos, hogy Harry és Bobby együtt vannak és semmi bajuk nincs.

A parancsnokságra pedig egymás után futottak be a jelentések:

— A keleti sáncon nagy túlerővel támadnak . . .

— Északon egyre erősödik a bombázás. . .

— Ég a nyugati fegyverraktár . . .

Baden Powell és egész vezérkara minden percben másutt jelent meg. Mindenütt ott voltak, mindent megláttak, mindenről gondoskodtak. A sebesülteket ők vigasztalták, a halottaknak nem egyszer ők fogták le szemüket.

Déltájban két helyen is áttörtek a burok.

Mindakét helyen visszaverték őket.

Lord Cecil megsebesült. Baden Powell-nak már alig volt tisztje.

Pimple őrmester súlyos sebbel vánszorgott a kötözőhelyre. De amikor Sam tartotta eléje a tálat, elmosolyodott:

— A madárijesztő vitéz — mormolta és elájult.

És amikor már úgy érezték: nem bírják tovább — amikor a város már hét helyen égett — amikor már alig néhány száz tépett, kimerült katonára maradt — a hajnali levegőben csodálatos, diadalmas hangot hallottak meg az ostromlottak.

Az angol lovasság harci riadóját!

Még egyszer föllángolt a tüzelés, aztán elhallgatott, mintha elvágták volna. És a földult

város uccáin az angol gárda lovasai vágattak végig. Közepükön két különös lovas — egy burruhába öltözött borostás arcú ember és egy fiatal fiú.

A fölszabadító sereg!

Baden Powell, maroknyi kis gárdája élén fogadja őket. A lovasok élén szőke fiatalember lovagol. Most leugrik és kitárt karokkal siet a mafekingi hős felé:

— Bátyám!

És Baden Powell ezredes magához öleli a fölmentő sereg egyik vezetőjét: tulajdon édes öccsét . . .

*

Aznap este, hosszú hónapok óta először, egész Mafeking jólakott.

Baden Powell ezredes bankettet adott a fölmentő sereg tisztjeinek.

A legszebb felköszöntőt Harry Pluck őrnagyra és menyasszonyára, Kate Goodyear kisaszonyra mondották.

De talán még szebb volt az a beszéd, amelyet Lord Cecil tartott, akinek feje hatalmas fehér turbánban volt — egy golyó emlékére.

— Hirdetem és állítom, — mondotta — hogy a védelemben legalább annyi része volt a mafekingi

fiúknak, mint nekünk, felnőtt férfiaknak. Jókedvvel, bátran, leleményesen, mindig készséges mosollyal vállalták a munkát és a veszedelmet. Egyikük elmesélte nekem, hogy mafekingi lovagoknak nevezték magukat s a gyerekes játékban nem is sejtették, hogy egyszer komolyan lovagok lesznek — a haza lovagjai. Kivánom, hogy minden nemzet ifjúsága olyan legyen, mint a mafekingi fiúk. Éljenek a mafekingi lovagok és éljen Bobby Goodyear, a vezér!

A vendégtisztek, akiknek mindent elmeséltek már, éppolyan lelkesen éljeneztek, mint a mafekingiek. És Bobby Goodyear csillogó arccal, mennyei boldogságban lebegve koccintotta oda poharát Baden Powell ezredes poharához...

TIZEDIK FEJEZET,

melyben mindenki elnyeri jutalmát és Brownsea szigetén különös föltámadása lesz a mafekingi lovagoknak.

A fényes védelem híre szétszaladt a világon, mint a futótűz. Londont kivilágították, az óriási város sok-sokezer háza fényözönben úszott. Vadidegen emberek ölelkeztek össze örömben — és Baden Powell asszony házát, akinek fia ilyen dicsőséget hozott Angliára, tizezernyi ünneplő tömeg vette körül.

Énekeltek és muzsikáltak a ház körül és a nagyasszony szelid mosollyal figyelte, hogyan ujjonganak föl ablakához.

Baden Powell pedig, aki egyelőre Mafekingben maradt s ott várta meg a végső hadmozdulatok eredményét, egész sereg levelet kapott.

A legdrágábbat, legbecsesebbet a királynő írta.

Akkor kapta meg a felszabadulás hírét, amikor éppen ebédnél ült. Félretolta a levest, tollat, tintát, papirost kért és sajátkezűleg irt:

— Én és egész birodalmam szívükből örülünk Mafeking felszabadulásának. Az, amit ön az elmúlt hónapokban végzett, a háború legfényesebb haditettének számíthat. Szívből köszöntöm önt és alantasait, a katonákat és polgárokat, angolokat és bennszülötteket, a hősiességért és önfeláldozásért, amelyet tanusítottak...

Még egy levél érkezett. A hadügyminisztérium küldte és ezen is rajta volt a királynő kézzeljegye.

Sir Robert Baden Powell ezredest tábornokká nevezte ki.

A két levélen keresztül ezer meg ezer más levelet kapott „Mafeking oroszlánja“. A legkülönbözőbb korú, állású férfiak, gyerekek és nők irtak neki.

— A fiamnak az ön nevét adom — írta egy boldog apa.

— Nincs gyerekünk, hát legalább a csikónkat Baden Powellről neveztük el — írta valaki más.

A legkedvesebb talán egy kilenc éves kislány levele volt:

— Van két nyuszink, az egyik mindig éber, az egyik alszik. Az éber nyuszit Baden Powell tábornokról neveztük el, mert ő se alszik sose...

Baden Powell kiáltvánnyal felelt minderre:

— Csak a védősereg, gyermekek, nők és férfiak egyaránt, érdemlik meg a dicséretet... S nekem csak egy kívánságom lehet: hogy tartós békét kívánjak őszintén minden nemzettel...

*

Mafeking újra fölépült. Szébb lett, mint volt. Burok és angolok megbékültek, együtt láttak neki Délafrika kincseinek kibányászásához.

Harry Pluck őrnagy Baden Powell ezredes mellett a délafrikai lovas csendőrség megszervezésével foglalkozik. Felesége, a bájos Kate aszszony, minden útjára elkiséri.

Van egy öreg, kicsit bicegő, de katonás tartású inasuk: Pimple-nek hívják és azt hiszem, jó ösmerősünk.

A Mafekingi Lovagok legtöbbször már rég kikerült az életbe. Mindegyik a maga módja szerint helyezkedett el. Oliverből író lett, Samből cipész-mester, Nedből nagykereskedő.

Most már nem bennszülött kunyhóban gyűlnek össze, hanem a Mafekingi Lovagok Klubjában,

ahová állás- és minden más különbségre való tekintet nélkül fölveszik a becsületes embereket.

Csak Bobby Goodyear repült messzire.

Egyenesen Windsor-ba, a nagy angol katonai akadémiára.

Évfolyamának legderekabb, legjobb tanulója volt.

Néha mesélt hőstetteiről s társai, akik még nem is sejtették, mi a háború, szájtátva hallgatták.

Pedig sohasem hengegett.

Alig, hogy bevégezte iskoláit, ő is Délafrikába került, Harry keze alá. És hogy Délafrikában kevesebb a rabló és több a békés tanya, ritkább az erdőégés és többször van gazdag, nyugalmas aratás, abban Harry Plucknak és Bobby Goodyearnek is van egy kis része . . .

*

Ugorjunk egy kicsit az idő hétmérföldes csizmájával.

Tudjátok, hol vagyunk?

Már nem Afrikában, hanem Angliában. Ez itt Dorset partvidéke. Amott az a kis sziget: Brownsea. Mögötte a távolban Wight-szigete látszik.

De Wight-szigete bennünket nem érdekel. Forró augusztusi idő van, evezzünk át Brownsea-szigetére.

Körülötte a fűben vagy huszonnégy fiú.

Ejnye, de furcsa dolog!

Néhány harangalakú sátor, félkörben felütve. Sík mezőn állanak, az öböl bejáratánál, ahol valamikor ódon kolostor nézett szembe a tenger viharai-
raival.

Előttük egy különös öltözetű ember jár föl s alá. Rövid nadrágot, lilomjelvényes puhakalapot, rövidujjú, sujtásos inget visel.

Körülötte a fűben vagy huszonnégy fiú. Nagyrészt diákok, de van köztük a leghíresebb, legelőkelőbb angol iskola, Eton, tanítványa s akad uccagyerek is.

Nevetnek. Valami érdekeset mesél nekik a különös öltözetű ember, akinek az arca nagyon is ösmerős.

Eláruljam, mi ez itt?

Baden Powell tábornok 1908 augusztusában Brownsea-szigetén megtartotta a világ első cserkész-táborozását.

*

Múltak az évek. Ma már mindenki tudja, mi a cserkészlet. Szerte a világon milliószám élnek fiúk, lányok, akik a cserkészhitet vallják.

Ők a mafekingi lovagok utódai . . .

V É G E.